

(BIND 13.)

Tittelside/Utgiverside:

Josefus' oversettelsen av de greske skrifter

© LONDON 1737 — NORWAY 2025

UTGITT AV PHOTOGRAPHER MOUNTAIN GLASSES AND
TRACT SOCIETY OF NATURE PICTURES

(Offisielle bok — www.naturenbilder.com)

Oversatt fra den engelske utgaven av THE GENUINE
WORKS OF FLAVIUS JOSEPHUS THE JEWISH HISTORIAN,
utgitt 1737 i London. Engelske utgaven ble oversatt fra den
opprinnelige greske teksten, nøyaktig som mulig. Komplett
utgave med studienoter kommer muligens i 2030 eller etter.

HVIS ER I TEKSTENE: Firkantklammer [] betyr at noe står
ikke eller mangler i den greske teksten, men i William
Whistons engelske oversettelse samsvarer det med andre
tekster. Ulike utgaver av Josefus skrifter kan være litt ulike
når det gjelder nummereringen av kapitler og vers.
Greskeutgaven har mere nummer med høyere tall.
Firkantklammer [?] med spørsmåltegn betyr at det mangler i
den greske eller latinske tekster.
Små overskrifter som den boken 13. Josefus kapittel 1, vers
0 står ikke i de anikke kildetekstene. De er ment som en
hjelp for leseren over innholdet. Slike overskrifter er vanlige.

Hele Josefus' oversettelsen av de greske skrifter eller en del
av den er tilgjengelig på 1 språk. En fullstendig liste over
språk finnes her: 1.

Godskjent til 3 språk: Norsk, svensk, dansk.

Den komplette utgaven eller del av den forventes å være
ferdig før 2050. 3 språk i 2060 tallet, kanskje gresk og
spansk.

Samlet opplag av alle utgaver av Josefus' oversettelsen av
de greske skrifter: 1.

Revidert på norsk 21 juni 2025.

Trykt September 2025 (Copyright © BOKRULL)

FORORD: Josefus' Skrifter - En Kilde til Jødisk Historie

Av Old and New Scriptures Translation Tomas:

Jødisk historie er en skattkiste av visdom og
innsikt, og blant de mest dyrebare perlene i
denne skatten finner vi skriftene til Flavius
Josefus. Gjennom hans verker blir vi introdusert
for en tid og et folk som har formet
verdenshistorien. I denne utgaven ønsker vi å
dele med deg betydningen av Josefus' skrifter
som en historisk kilde og som en styrkende
komplement til Bibelen.

Gjennom Josefus' bøker blir vi tatt med på en
bemerkelsesverdig reise gjennom jødisk historie.
Han leverer viktige historiske opplysninger som
kaster lys over hendelser, personer og steder
som har hatt en avgjørende innvirkning på vår
kultur og tro. Det er viktig å understreke at selv
om Josefus' skrifter er historisk verdifulle, er de
ikke ufeilbarlige. Vi må studere dem nøye og
sammenligne dem med andre kilder for å danne
et helhetlig bilde av historien.

Samtidig som Josefus gir oss et vindu inn i den
jødiske historien, er det viktig å huske at Bibelen
selv er en hellig skrift som gir oss innsikt i Guds
hensikt med menneskeheten og deres fremtid.
Det finnes ingen annen bok som har hatt en så
dyp og varig innvirkning på menneskers liv som
Bibelen. Den ble opprinnelig skrevet på hebraisk,
aramaisk og gresk og har blitt oversatt til over
3000 språk, noe som gjør den tilgjengelig for
mennesker over hele verden.

Det er bemerkelsesverdig hvordan Josefus'
skrifter og andre historiske dokumenter ofte
støtter opp om hendelser og personer som

Bibelen omtaler. Dette gir oss ekstra grunn til å
studere og sette pris på hans arbeid som en
historisk kilde som bekrefter Bibelens
beretninger.

Det engelske språket og de andre språk har
utviklet seg siden 1700-tallet, da den siste
revisjonen av Josefus' skrifter ble gjort så vidt
man vet. Denne utviklingen førte til behovet for
en mer moderne oversettelse som kunne gjøre
Josefus' tekster tilgjengelige for dagens lesere.
Vårt mål med denne omfattende revisjonen har
vært å tilby en oversettelse som er trofast mot
den opprinnelige teksten samtidig som den har
et klart og lettfattelig språk.

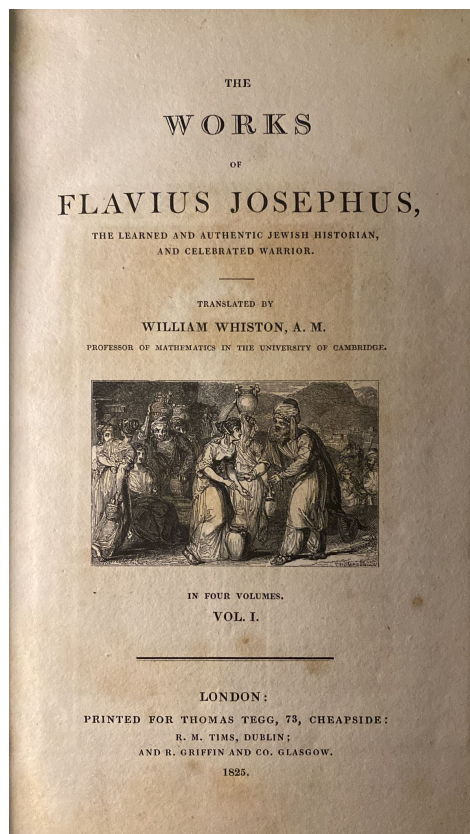
Kjære leser, vi håper at denne utgaven av
Josefus' skrifter vil være til hjelp og nytte for deg
når du søker kunnskap og ønsker å forstå at
Bibelen er en troverdig kilde. Gjennom Josefus'
historiske verker og Bibelen kan du utforske vår
felles historie og visdom som har vært formet av
generasjoner av troende og lærde.

Vi oppfordrer deg til å utforske Josefus' skrifter
med åpent sinn og sammenligne dem med
andre historiske kilder og Bibelen selv. Gjennom
denne innsatsen kan du oppdage en dypere
forståelse av vår historie og vår tro.

Må denne utgaven av Josefus' skrifter være en
veiledning på din reise for kunnskap og innsikt.
Takk for din interesse og dedikasjon.

*Med beste ønsker,
Utgitt anonymt av Old and New Scriptures
Translation Tomas of Nature Pictures.
Skrevet den 12. september 2023 — (2025)*

—

© FOTO: Anonymt. Bildet er boken til levitten Josefus, trykt 1825 i London. Den første engelske oversettelsen fra 1737 av vitenskapsmann, matematiker, teolog, forfatter: William Whiston.

Jødenes antikviteter - Bok 13

TRETTENDE BOK (13. Josefus 1-16)

Kapittel 1

0 [Hvordan Jonatan tok regjeringen etter sin bror Judas, og hvordan han sammen med sin bror Simon førte krig mot Bacchides.]

1 På hvilken måte fikk jødene nasjon tilbake sin frihet, da de var blitt ført inn i slaveri av makedonerne; og hvilke kamper og hvor store kamper Judas, hærføreren deres, løp gjennom, inntil han ble drept, mens han kjempet for dem; har vært relatert i den foregående boken. Men etter at han var død, vokste alle de ugudelige og de som overtrådte sine forfedres lover opp igjen i Judea. og vokste over dem og fortvilte dem på alle kanter. En hungersnød hjalp også deres ondskap og plaget landet, inntil ikke noen få, som på grunn av mangel på nødvendigheter og fordi de ikke var i stand til å tåle elendigheten som både hungersnøden og deres fiender førte over dem, forlot landet deres og dro til makedonerne. Og nå samlet Bacchides de jødene som hadde falt fra sine forfedres vante levemåte, og valgte å leve som sine naboer; og overga omsorgen for landet til dem. Han fanget også Judas' venner og de fra hans parti, og overleverte dem til Bakkides. Som da han i utgangspunktet hadde torturert og plaget dem etter eget ønske, da drepte han dem i lengden. Og da denne ulykken for jødene ble så stor, at de aldri hadde opplevd lignende siden de vendte tilbake fra Babylon; de som var igjen av Judas' følgesvenner, da de så at nasjonen var klar til å bli utslettet på en elendig måte, kom til hans bror Jonatan og ba ham at han skulle etterligne sin bror og den omsorgen han tok av sine landsmenn; for hvis frihet han generelt døde også, og at

han ikke ville tillate nasjonen å være uten en guvernør, spesielt under de ødeleggende omstendighetene den nå var. Og da Jonatan sa at han var rede til å dø for dem; og ble virkelig ansett på ingen måte dårligere enn sin bror, ble han utnevnt til å være generalen for den jødiske hæren.

2 Da Bakkides [*engelsk: Bacchides*] hørte dette, var han redd for at Jonatan kunne være svært plagsom for kongen og makedonerne, slik Judas hadde vært før ham, han søkte hvordan han kunne drepe ham ved forræderi. Men denne hensikten hans var ikke ukjent for Jonatan, heller ikke for broren Simon. Men da disse to ble kjent med det, tok de alle sine følgesvenner og flyktet straks inn i den ødemarken som lå nærmest byen. Og da de kom til en innsjø som heter Asfar, ble de der. Men da Bacchides skjønte at de var i en lav tilstand og var på det stedet, skyndte han seg å falle over dem med alle sine styrker; og han slo leiren sin bortenfor Jordan og rekrutterte hæren sin. Men da Jonatan visste at Bakkides kom over ham, sendte han sin bror Johannes, som også ble kalt Gaddis, til nabateiske araberne, for at han kunne legge bagasjen sin hos dem til kampen med Bakkides var over. For de var jødene venner. Og Ambris sønner la et bakhold for Johannes fra byen Medaba og grep ham og dem som var med ham, og plyndret alt de hadde med seg. De drepte også Johannes og alle hans ledsagere. Imidlertid ble de straffet tilstrekkelig for det de nå gjorde av Johannes' brødre, som vi skal fortelle nå.

3 Men da Bakkides visste at Jonatan hadde slått leir blant sjøene i Jordan, så han når deres sabbatsdag kom, og angrep ham. som å anta at han ikke ville kjempe på

grunn av loven [for å hvile på den dagen.] Men han formanet sine følgesvenner [om å kjempe;] og fortalte dem at deres liv stod på spill, siden de var omringet av elven, og av sine fiender, og hadde ingen mulighet til å unnsnippe. For at deres fiender presset dem fra før; og elven var bak dem. Så etter at han hadde bedt til Gud om å gi dem seieren, sluttet han seg til kamp med fienden. og da han så Bakkides frimodig komme opp til ham, rakte han ut sin høyre hånd for å slå ham; men den andre forutså og unngikk slaget hans, og Jonatan sprang ut i elven og svømte over den. og på den måten rømte han bortenfor Jordan, mens fienden ikke gikk over den elven, men Bakkides vendte straks tilbake til festningen i Jerusalem. han mistet omkring to tusen av sin hær. Han befestet også mange byer i Judea, hvis murer var blitt revet ned. Jeriko og Emmaus og Betoron og Betel og Timna og Pharatho og Tecoa og Gazara og bygde tårn i hver av disse byene og omringet dem med sterke murer som også var meget store, og satte garnisoner inn i dem, så de kunne gå ut av dem og gjøre jødene ondt. Han befestet også citadellet i Jerusalem mer enn alle de andre. Dessuten tok han sønnene til de viktigste jødene som pant; og stengte dem inne i festningen og vaktet den på den måten.

4 Omtrent på samme tid kom en til Jonatan og hans bror Simon og fortalte dem at Ambris sønner holdt bryllup og hentet bruden fra byen Gabatha. som var datter av en av de berømte mennene blant araberne, og at piken skulle føres med prakt og prakt og mye rikdom. Så Jonathan og Simon mente at dette så ut til å være den beste tiden for dem å hevne sin brors død. og at

de hadde styrker tilstrekkelig til å motta tilfredsstillelse fra dem for hans død; de skyndte seg til Medaba; og lå på lur blant fjellene for deres fienders komme. Og så snart de så dem lede jomfruen og brudgommen hennes, og et så stort selskap av deres venner med dem, som man kunne vente ved dette bryllupet, slo de ut av bakholdet og drepte dem alle. og tok smykkene deres og alt byttet som fulgte dem; og så vendte tilbake og mottok denne tilfredsstillelsen for deres bror John fra Ambris sønner. For likeså disse sønnene selv, som deres venner og hustruer og barn som fulgte dem, omkom; i antall rundt fire hundre.

5 Men Simon og Jonatan vendte tilbake til innsjøene ved elven; og bodde der. Men Bacchides, da han hadde sikret hele Judea med sine garnisoner, vendte tilbake til kongen. Og så var det at sakene i Judea var stille i to år. Men da de desertører og de ugudelige så at Jonatan og de som var med ham bodde i landet meget stille for fredens skyld, sendte de bud til kong Demetrius. og opphisset ham til å sende Bacchides for å gripe Jonatan, noe de sa skulle skje uten problemer og på én natts tid, og at hvis de falt på dem før de visste det, kunne de drepe dem alle. Så kongen sendte Bacchides. Som da han kom til Judea, skrev til alle vennene sine, både jøder og hjelpemenn, at de skulle gripe Jonatan og føre ham til ham. Og da de under alle anstrengelser ikke var i stand til å gripe Jonatan, for han var forstandig på snarene de la for ham, og vaktet seg meget nøye mot dem. Bacchides var sint på disse desertørene, som hadde pålagt ham og kongen og drept femti av deres ledere. Så

dro Jonatan sammen med sin bror og de som var med ham tilbake til Bethagla. en landsby som lå i villmarken; av sin frykt for Bacchides. Han bygde også tårn i den, og omsluttet den med murer, og sørget for at den ble vaktet trygt. Da Bacchides hørte dette, ledet han sin egen hær sammen med ham; og tok dessuten hans jødiske hjelpesoldater og kom mot Jonatan og angrep hans festningsverk og beleiret ham i mange dager. Men Jonatan avtok ikke motet ved den iver Bacchides viste under beleiringen; men motarbeidet ham modig. Og mens han forlot sin bror Simon i byen for å kjempe med Bacchides, dro han selv ut i landet og samlet en stor mengde menn av sitt eget parti, og falt på Bacchides' leir om natten og ødela veldig mange av dem. Hans bror Simon visste også at han falt over dem; fordi han skjønte at fiendene var drept av ham. Derfor slo han ut på dem og brente maskinene som makedonerne brukte, og drepte dem stort. Og da Bacchides så seg omringet av fiender, og noen av dem foran og noen bak ham, falt han i fortvilelse og sinnssykdom; som forvirret over den uventede dårlige suksessen til denne beleiringen. Imidlertid uttrykte han sin misnøye over disse ulykkene over de desertørene som sendte bud etter ham fra kongen: som å ha villedet ham. Så han hadde tenkt å fullføre denne beleiringen på en anstendig måte; hvis det var mulig for ham å gjøre det; og så reise hjem.

6 Da Jonathan forsto disse intensjonene hans, sendte han ambassadører til ham om et vennskapsforbund og gjensidig hjelp; og at de kunne gjenreise dem de hadde tatt til fange på begge sider. Så Bacchides syntes dette var en ganske grei måte å pensjonere

seg på; og ble et venns­kapsforbund med Jonathan. Da de sverget at de ikke lenger ville føre krig mot hverandre. Føl­gelig satte han fangene tilbake og tok sine egne menn med seg og vendte tilbake til kongen til Antiokia. Og etter denne sin avgang kom han aldri til Judea igjen. Da benyttet Jonathan seg av denne rolige tilstanden og flyttet inn i byen Mikkmahsh [*engelsk: Michmah*]. Der regjerte han over folkemengden, han straffet de onde og ugudelige, og på den måten rensket nasjonen for dem.

Kapittel 2

0 [Hvordan Alexander, i sin krig med Demetrius, ga Jonathan mange fordeler; og utnevnte ham til yppersteprest og overtalte ham til å hjelpe ham; selv om Demetrius lovet ham større fordeler på den andre siden. Angående døden til Demetrius.]

1 Nå i det hundre og sekstiende [*eller: 160*] året falt det ut at Alexander, sønn av Antiokus Epifanes, dro opp til Syria og tok Ptolemais; soldatene inne hadde forrådt det til ham. For de var i fiendskap med Demetrius på grunn av hans uforskammethet og vanskeligheten med å få tilgang. For han stengte seg inne i et hans palass som hadde fire tårn; som han selv hadde bygget, ikke langt fra Antiokia, og tillot ingen lik. Han var også lat og uaktsom med hensyn til offentlige saker. Slik ble hatet til undersåttene hans desto mer tent mot ham. Som vi allerede har fortalt andre steder. Da Demetrius derfor hørte at Alexander var i Ptolemais, tok han hele hæren hans og førte den mot ham: han sendte også ambassadører til Jonathan [*engelsk: Jonathan*], om et forbund av gjensidig

hjelp og vennskap. For han bestemte seg for å være sammen med Alexander på forhånd; for at ikke den andre skulle behandle ham først og få hjelp fra ham. Og dette gjorde han av frykt for at Jonathan ikke skulle huske hvor ille Demetrius tidligere hadde behandlet ham; og bør slutte seg til ham i denne krigen mot ham. Han ga derfor ordre om at Jonathan skulle få lov til å reise en hær og få laget rustninger, og han skulle motta tilbake gislene fra den jødiske nasjonen som Bakkides hadde stengt inne i Jerusalems festning. Da denne lykken hadde rammet Jonathan, ved Demetrius' innrømmelse, kom han til Jerusalem og leste kongens brev, for folket og de som holdt citadellet. Da disse ble lest, ble disse ugudelige mennene og desertørene, som var i citadellet, veldig redde, etter kongens tillatelse til Jonathan om å reise en hær og ta tilbake gislene. Så han leverte hver og en av dem til sine egne foreldre. Og slik tok Jonathan sin bolig i Jerusalem: han fornyet byen til en bedre tilstand og ombygget bygningene som han ville. For han ga ordre om at byens murer skulle gjenoppbygges med firkantede steiner; at det kan være sikrere fra deres fiender. Og da de som holdt garnisonene i Judea, så dette, forlot de dem alle og flyktet til Antiokia. unntatt de som var i byen Betsura, og de som var i Jerusalems festning. For størstedelen av disse var av de onde jøder og desertører; og av den grunn overgav disse ikke garnisonene sine.

2 Da Alexander visste hvilke løfter Demetrius hadde gitt Jonathan, og kjente til og med hans mot, og hvilke store ting han hadde gjort da han kjempet mot makedonerne; og foruten hvilke vanskeligheter han hadde gjennomgått ved

hjelp av Demetrius og Bacchides, generalen for Demetrius' hær; han fortalte vennene sine at «Han kunne for øyeblikket ikke finne noen annen som kunne gi ham bedre hjelp enn Jonathan; som både var modig mot sine fiender, og hadde et spesielt hat mot Demetrius; som både har lidd mange vanskelige ting fra ham og handlet mye hardt mot ham. Hvis de derfor mente at de skulle gjøre ham til deres venn mot Demetrius, var det mer til fordel for dem å invitere ham til å hjelpe dem nå enn en annen gang.» Da det derfor ble bestemt av ham og vennene hans å sende til Jonathan, skrev han til ham dette brevet: «Kong Alexander, til sin bror Jonathan, hilser. Vi har for lenge siden hørt om ditt mot og din trofasthet, og av den grunn har vi sendt til deg for å inngå et venns­kapsforbund og gjensidig hjelp med deg. Derfor ordinerer vi deg i dag til jødene yppersteprest; og at du kalles min venn. Jeg har også sendt deg som gav en purpurkappe og en gullkrone, og ønsker at du nå er æret av oss, vil du også respektere oss på samme måte.»

3 Da Jonathan hadde mottatt dette brevet, tok han på seg pavekappen under løvhyttefesten; fire år etter hans bror Judas død for på den tiden var ingen yppersteprest blitt gjort. Så han reiste store styrker, og hadde overflod av rustning klar. Dette gjorde Demetrius svært bedrøvet da han hørte om det; og fikk ham til å klandre seg selv for sin langsommelighet, at han ikke hadde hindret Alexander, og fikk Jonathans gode vilje; men hadde gitt ham tid til å gjøre det. Men han skrev også selv et brev til Jonathan og til folket: innholdet er dette: «Kong Demetrius hilser Jonathan og jødene. Siden du har bevart vennskapet ditt

for oss; og når dere er blitt fristet av våre fiender, har dere ikke sluttet dere til dem; Jeg berømmer deg både for denne din trofasthet, og formaner deg til å fortsette i samme sinn: som du skal få gjengjeld for og få belønning fra oss. For jeg vil frigjøre deg fra den største delen av skattene og skattene som du tidligere betalte til kongene, mine forgjengere og til meg selv. Og nå setter jeg deg fri fra de hyllestene du noen gang har betalt. Og dessuten tilgir jeg deg skatten på salt og verdien av kronene som du pleide å ofre meg. Og i stedet for tredjedelen av fruktene [på marken] og halvparten av fruktene på trærne, gir jeg fra meg min del av dem fra denne dag. Og når det gjelder valgpengene, som burde gis meg for hvert overhode av innbyggerne i Judea og av de tre toparkier som grenser til Judea; Samaria og Galilea og Perea, som jeg overgir dere for denne tid og for all fremtid. Jeg vil også at byen Jerusalem skal være hellig og ukrenkelig og fri for tienden og skatten inntil dens ytterste grenser. Og jeg gikk så langt tilbake fra min eiendomsrett til citadellet, at jeg la Jonatan, din yppersteprest, eie den; at han kan plassere en slik garnison i den, som han godkjenner for troskap og god vilje mot seg selv; at de kan beholde det for oss. Jeg frigjør også alle de jødene som er blitt gjort til fanger og slaver i mitt rike. Jeg gir også ordre om at jødenes dyr ikke skal presses for vår tjeneste. Og la deres sabbater og alle deres høytider og tre dager før hver av dem være fri for pålegg. På samme måte løslater jeg jødene som er innbyggere i mitt rike, og beordrer at ingen skade skal gjøres dem. Jeg gir også tillatelse til de av dem som er villige til å liste seg opp i min hær, så de kan

gjøre det, og de så langt som tretti tusen. Hvilke jødiske soldater, uansett hvor de går, skal ha samme lønn som min egen hær har. Og noen av dem vil jeg sette i mine garnisoner; og noen som voktere rundt mitt eget legeme og som herskere over dem som er i min forgård. Jeg gir dem også tillatelse til å bruke sine forfedres lover og holde dem; og jeg vil at de har makt over de tre toparkiene som er lagt til Judea; og det skal være i yppersteprestens makt å passe på at ingen jøde skal ha noe annet tempel til tilbedelse, men bare det i Jerusalem. Jeg testamenterer også, av mine egne inntekter, årlig, for utgiftene til ofrene, hundre og femti tusen [?]: og det som er til overs, vil jeg at det skal være ditt eget. Jeg gir deg også fri de ti tusen drakmæ som kongene mottok fra templet; fordi de tilhører prestene, som tjener i det tempelet. Og hver den som flyr til templet i Jerusalem eller til de steder som hører til; eller hvem skylder Kongen penger; eller er der på en annen konto; la dem slippe fri; og la varene deres være i sikkerhet. Jeg gir deg også tillatelse til å reparere og gjenoppbygge ditt tempel; og at alt gjøres på min regning. Jeg lar deg også bygge murene i byen din; og å reise høye tårn; og at de blir reist på mitt ansvar. Og hvis det er en befestet by som det er praktisk for det jødiske landet å ha veldig sterkt, la det bygges slik for min regning.»

4 Dette var det Demetrius lovet og ga jødene ved dette brevet. Men kong Alexander reiste en stor hær av leiesoldater og av dem som deserterte til ham fra Syria; og foretok en ekspedisjon mot Demetrius. Og da det kom til en kamp, drev venstre fløy til Demetrius dem som var imot dem, og forfulgte dem en lang vei, og drepte mange

av dem og plyndret deres leir. Men høyrevingen, der Demetrius tilfeldigvis var, ble slått. Og når det gjelder resten, stakk de av. Men Demetrius kjempet modig og drepte mange av fienden. Men mens han var i jakten på resten, bar hesten ham inn i en dyp myr, hvor det var vanskelig å komme seg ut. Og der hendte det at da hesten hans falt ned, kunne han ikke unnslippe å bli drept. For da hans fiender så hva som hadde hendt ham, vendte de tilbake og omringet Demetrius; og de kastet alle pilene sine mot ham. Men da han nå var til fots, kjempet han tappert; men til slutt fikk han så mange sår at han ikke orket lenger, men falt [i døden]. Og dette er slutten som Demetrius kom til, da han regjerte i elleve år, som vi har fortalt andre steder, [altså i skriftene mine].

Kapittel 3

0 [Vennskapet som var mellom Onias og Ptolemaios Filometor : og hvordan Onias bygde et tempel i Egypt , likt det i Jerusalem.]

1 Men sønnen til ypperstepresten Onias, som hadde samme navn som sin far, og som flyktet til kong Ptolemaios, som ble kalt Filometor , bodde nå i Alexandria; som vi allerede har sagt. Da denne Onias så at Judea var undertrykt av makedonerne og deres konger, bestemte han seg for å kjøpe seg et minnesmerke og evig berømmelse til kong Ptolemaios og dronning Kleopatra for å be dem om tillatelse til å bygge et tempel i Egypt, lik det i Jerusalem, og ordinere levitter og prester av deres egen stamme. Hovedgrunnen til at han ønsket å gjøre dette, var at han stolte på profeten Jesaja, som levde over seks hundre år tidligere, og forutsa at det visselig skulle bygges et

tempel for den allmektige Gud i Egypt av en mann som var jøde. Onias ble opphøyet med denne spådommen; og skrev følgende brev til Ptolemaios og Kleopatra: «Etter å ha gjort mange og store ting for dere i krigens anliggender, med Guds hjelp; og det i Selesyria og Fønikia; kom jeg omsider med jødene til Leontopolis og til andre steder i deres nasjon. Der fant jeg ut at størstedelen av deres folk hadde templer på en upassende måte; og at de på grunn av dette hadde ond vilje mot hverandre: noe som skjer med egypterne på grunn av deres mange templer; og uenigheten i meninger om gudsdyrkelse. Nå fant jeg et veldig passende sted i et slott som har fått navnet sitt fra landet Diana ; dette stedet er fullt av materialer av forskjellige slag og fylt med hellige dyr. Jeg ber derfor om at dere vil gi meg tillatelse til å rense dette hellige stedet; som ikke tilhører noen herre, og som er rast sammen; og å bygge der et tempel for den allmektige Gud, etter mønsteret av det i Jerusalem, og av samme dimensjoner: som kan være til fordel for deg selv og din kone og barn: slik at de jødene som bor i Egypt kan ha et sted hvor de kan komme og møtes i gjensidig harmoni med hverandre, og han skal være underdanig til dine fordeler. For profeten Jesaja forutsa at det skulle være et alter i Egypt for Herren Gud . Og mange andre slike ting profeterte han om det stedet.»

2 Og dette var hva Onias skrev til kong Ptolemaios. Nå kan hvem som helst legge merke til hans fromhet, og hans søster og kone Kleopatras, gjennom det brevet de skrev som svar på det. For de la skylden og lovbruddet på Onias' hode. Og dette var deres svar. «Kong Ptolemaios og dronning

Kleopatra, til Onias, hilser deg. Vi har lest din bønn, hvor du ber om tillatelse til å rense det tempelet som er rast sammen i Leontopolis i Nomos i Heliopolis, og som er oppkalt etter *landet Bubastis* . Derfor kan vi ikke annet enn å undre oss over at det skulle behage Gud å få reist et tempel på et sted så urent og så fullt av hellige dyr. Men siden du sier at profeten Jesaja forutsa dette for lenge siden, gir vi deg tillatelse til å gjøre det, hvis det kan gjøres i henhold til din lov, og slik at vi ikke i det hele tatt kan se ut som om vi har fornærmet Gud heri.»

3 Så tok Onias stedet og bygde et tempel og et alter for Gud; likt det i Jerusalem, men mindre og fattigere. Jeg synes ikke det er passende for meg å beskrive dets dimensjoner eller dets gjenstander nå, noe som allerede er beskrevet i min syvende bok om jødekrigene. Onias fant imidlertid andre jøder som også var lik ham selv, sammen med prester og levitter som utførte gudstjeneste der. Men vi har sagt nok om dette tempelet.

4 Nå skjedde det at jødene i Alexandria og de samaritanene som tilba tempelet som ble bygget på Gerissim-fjellet i Aleksanders tid, nå gjorde opprør mot hverandre og kranget om templene sine foran Ptolemaios selv. Jødene sa at tempelet skulle bygges i Jerusalem i henhold til Mose lover, og samaritanene sa at det skulle bygges i Gerissim. De ba derfor kongen sitte sammen med vennene sine og høre debattene om disse sakene, og straffe de forvirrede med døden. Nå førte Sabbeus og Theodosius argumentet for samaritanerne, og Andronikos, Messalamus' sønn, for folket i Jerusalem. Og de avla en ed ved

Gud og kongen om å fremlegge sine bevis i henhold til loven. Og de ba Ptolemaios om at enhver han fant som brøt det de hadde sverget, skulle han drepe. Kongen tok derfor noen av vennene sine med inn i rådet og satte seg ned for å høre hva de som forsvarte sa. Jødene i Alexandria var svært bekymret for de mennene som skulle kjempe om tempelet i Jerusalem. For de syntes det var svært ille at noen skulle late som om de ville ta bort tempelets rykte, som var så gammelt og så berømt over hele den beboelige jord. Da Sabbeus og Theodosius hadde gitt Andronikos tillatelse til å tale først, begynte han å demonstrere ut fra loven og ut fra yppersteprestenes rekkefølge hvordan de, hver etter sin far, hadde mottatt denne verdigheten og hersket over tempelet, og hvordan alle kongene i Asia hadde hedret tempelet med sine donasjoner og med de mest fantastiske gaver viet til det. Men når det gjaldt det ved Geris, så han ikke på det, og han anså det heller ikke som om det aldri hadde eksistert. Ved denne talen og andre argumenter overtalte Andronikos kongen til å fastslå at tempelet i Jerusalem var bygget i henhold til Mose lover: og å drepe Sabbeus og Theodosius. Og dette var hendelsene som rammet jødene i Alexandria i Ptolemaios Filometors dager.

Kapittel 4

0 [Hvordan Aleksander hedret Jonatan på en usedvanlig måte, og hvordan Demetrius, Demetrius' sønn, overvant Aleksander og inngikk et vennskapsforhold med Jonatan.]

1 Etter at Demetrius ble drept i kamp, som vi har fortalt ovenfor, tok Aleksander

kongeriket Syria. Han skrev til Ptolemaios Filometor og ønsket å gifte seg med sin datter. Han sa at det var rettferdig at han skulle giftes med en som nå hadde mottatt sine forfedres fyrstedømme, og som var blitt forfremmet til det ved Guds forsyn, og som hadde beseiret Demetrius. Dette var av andre grunner ikke uverdigg å bli beslektet med ham. Ptolemaios mottok dette frieriet med glede. Han skrev et svar til ham, hilste ham fordi han hadde mottatt sine forfedres fyrstedømme, og lovet ham at han ville gi ham sin datter til ekte. Han forsikret ham om at han kom for å møte ham i Ptolemaios, og ønsket at han skulle møte ham der. Derfor ville han følge henne fra Egypt så langt, og der gifte han seg med sitt barn. Da Ptolemaios hadde skrevet dette, kom han plutselig til Ptolemaios og hadde med seg datteren Kleopatra. Og da han fant Aleksander der foran seg, slik han hadde ønsket at han skulle komme, ga han ham sitt barn til ekte, og i hennes del ga han henne så mye sølv og gull som det sømmer seg for en konge å gi.

2 Da bryllupet var over, skrev Aleksander til ypperstepresten Jonatan og ba ham komme til Ptolemais. Da han kom til disse kongene og hadde gitt dem praktfulle gaver, ble han æret av dem begge. Aleksander tvang ham også til å legge av seg sine egne klær og ta med seg et purpurfarget klesdrakt, og lot ham sitte med seg på tronen hans, og befalte sine høvdinge at de skulle gå med ham inn i byen og rope ut at det ikke var tillatt for noen å snakke imot ham eller forstyrre ham. Og da høvdingene hadde gjort dette, flyktet de som var klare til å anklage Jonatan og som viste ham ondsinnet vilje, da de så den æren som ble

vist ham ved proklamasjon, og at det var etter kongens ordre, og de var redde for at noe uhell skulle ramme dem. Nei, kong Aleksander var så vennlig mot Jonatan at han satte ham til den fremste blant sine venner.

3 Men så, i det hundre og sekstifemte året, kom Demetrius, Demetrius' sønn, fra Kreta med en stor mengde leiesoldater. Disse tok Lasthenes, kreterne, med seg og seilte til Kilikia. Dette skapte stor bekymring og uorden hos Aleksander da han hørte det. Så skyndte han seg straks ut av Fønikia og kom til Antiokia for å få orden på sakene der før Demetrius kom. Han etterlot også Apollonius Daus guvernør i Celesyria, som kom til Jamnia med en stor hær, sendte bud til ypperstepresten Jonatan og fortalte ham at «Det var ikke rett at han alene skulle leve i ro og med autoritet og ikke være underlagt kongen. Dette hadde gjort ham til en spott blant alle menn, og han hadde ennå ikke underlagt ham kongen. Bedra deg derfor ikke selv og sitt stille blant fjellene og lat som om du har styrker med deg. Men hvis du er avhengig av din egen styrke, kom ned til sletten og la våre hærer sammenlignes, og slagets utfall vil vise hvem av oss som er den modigste. Legg imidlertid merke til at de tapreste mennene i hver by er i min hær. Og at det er nettopp disse mennene som alltid har slått dine forfedre. Men la oss ha slaget på et sted i landet hvor vi kan kjempe med våpen og ikke med steiner, og hvor det ikke finnes noe sted hvor de som er slått kan flykte.»

4 Jonatan ble irritert over dette. Han valgte ut ti tusen av sine soldater og dro ut av Jerusalem i hast, sammen med sin bror Simon. De kom til Joppe og slo leir utenfor

byen, fordi innbyggerne i Joppe hadde stengt portene sine for ham. For de hadde en garnison i byen, plassert der av Apollonius. Men da Jonatan forberedte seg på å beleire dem, fryktet de at han ville ta dem med makt, og derfor åpnet de portene for ham. Men Apollonius, da han hørte at Joppe var tatt av Jonatan, tok tre tusen ryttere og åtte tusen fotfolk og kom til Asdod. Derfra dro han og reiste stille og rolig. Han dro opp til Joppe og lot som om han trakk seg tilbake fra stedet, og dermed dro han Jonatan ut på sletten. Han satte stor pris på rytterne sine og hadde sitt håp om seier hovedsakelig i dem. Jonatan dro imidlertid ut og forfulgte Apollonius til Asdod. Men så snart Apollonius forsto at fienden hans var på sletten, kom han tilbake og ga ham et slag. Apollonius hadde lagt tusen ryttere i bakhold i en dal, slik at fiendene deres kunne se dem som bak dem. Da Jonatan forsto det, var han ikke urolig. Han beordret hæren sin til å stille seg i firkantet slagorden og ga dem ordre om å angripe fienden på begge sider, og han stilte dem opp mot dem som angrep dem både foran og bak. Mens kampen varte til kvelden, ga han en del av styrkene sine til broren Simon og beordret ham til å angripe fiendene. Selv beordret han dem som var med ham, å dekke seg med rustning og ta imot rytternes piler. De gjorde som de ble befalt. Slik at fiendens ryttere ikke skadet dem mens de kastet pilene sine til de ikke hadde flere igjen. Pilene som ble kastet, gikk ikke inn i kroppene deres. ble kastet på skjoldene som var samlet og sammenføyd: hvis tetthet lett overvant pilenes kraft, og de fløy rundt uten noen effekt. Men da fienden ble uaktsom med å kaste pilene sine, fra

morgen til sent på kvelden, merket Simon deres tretthet og angrep en gruppe menn foran ham. Og fordi soldatene hans viste stor hast, sendte han fienden på flukt. Og da rytterne så at fotfolket flyktet, holdt de heller ikke stand. Men de var svært trette, ettersom kampen varte til kvelden, og håpet deres om fotfolket var helt borte, flyktet de i all hast, og også i stor forvirring: inntil de ble adskilt fra hverandre og spredt over hele sletten. Hvorpå Jonatan forfulgte dem så langt som Asjdod; og drepte et stort antall av dem; og tvang resten, i fortvilelse om å flykte, til å flykte til Dagens tempel, som var i Asjdod. Men Jonatan inntok byen i første angrep og brente den og landsbyene rundt den. Han avsto seg heller ikke fra Dagens tempel, men brente den også; og ødela de som hadde flyktet dit. Nå var hele mengden av fiender som falt i slaget og ble fortæret i tempelet åtte tusen. Da Jonatan hadde beseiret en så stor hær, dro han fra Asdod og kom til Askelon. Og da han hadde slått leir utenfor byen, kom folket fra Askelon ut og møtte ham. De brakte ham gjestfrie gaver og hedret ham. Så han aksepterte deres vennlige intensjoner og returnerte derfra til Jerusalem med et stort bytte, som han brakte derfra da han beseiret fiendene sine. Men da Alexander hørte at Apollonius, hærføreren hans, var blitt slått, lot han som han var glad for det, fordi han hadde kjempet med Jonatan, hans venn og allierte, mot hans ordre. Derfor sendte han bud til Jonatan; og vitnet om hans verdighet; og ga ham æresbelønninger: som en gullknapp: som det er skikk å gi kongens frender: og ga ham Ekron, og dets toparki, som sin egen arv.

5 Omtrent på denne tiden skjedde det at kong Ptolemaios, som ble kalt *Filometor*, ledet en hær, delvis ved sjøen og delvis over land, og kom til Syria for å hjelpe Alexander, som var hans svigersønn. Alle byene tok derfor imot ham villig, slik Alexander hadde befalt dem å gjøre, og de fulgte ham så langt som til Asjdod. Der klaget de alle høylytt over Dagens tempel, som var brent ned, og anklaget Jonatan for å ha lagt det øde, ødelagt det omkringliggende landet med ild og drept et stort antall av dem. Ptolemaios hørte disse anklagene, men sa ingenting. Jonatan dro også for å møte Ptolemaios så langt som til Joppe, og mottok gjestfrie gaver fra ham, og de var ærefulle i sitt slag, med alle æresbevisninger. Og da han hadde fulgt ham så langt som til elven som kalles *Eleutherus*, vendte han tilbake til Jerusalem.

6 Men siden Ptolemaios var i Ptolemaios, var han svært nær en høyst uventet ødeleggelse. For Aleksander la en forrædersk plan for livet hans, ved hjelp av Ammonius, som var hans venn. Og siden forræderiet var svært åpenbart, skrev Ptolemaios til Aleksander og krevde at han skulle bringe Ammonius for å få straffet. Han informerte ham om hvilke snarer Ammonius hadde lagt for ham, og ba om at han deretter skulle straffes for det. Men da Aleksander ikke etterkom hans krav, forsto han at det var han selv som hadde lagt planen, og ble svært sint på ham. Aleksander hadde også tidligere vært i svært dårlig forlik med folket i Antiokia, for de hadde lidd mye på grunn av ham. Likevel led Ammonius til slutt den straffen hans

uforskammede forbrytelser hadde fortjent. For han ble drept på en vanærende måte, som en kvinne, mens han forsøkte å skjule seg i en kvinnedrakt, som vi har fortalt andre steder.

7 Ptolemaios klandret seg selv for å ha gitt datteren sin til Aleksander, og for den pakt han hadde inngått med ham for å bistå ham mot Demetrius. Så brøt han forholdet til ham, tok datteren hans fra ham og sendte straks bud til Demetrius og tilbød seg å inngå en pakt om gjensidig hjelp og vennskap med ham, og ble enig med ham om å gi ham datteren sin til ekte og gi ham tilbake til sine fedres fyrstedømme. Demetrius var godt fornøyd med denne sendebudet og aksepterte hans hjelp og datterens ekteskap. Men Ptolemaios hadde enda en vanskelig oppgave å gjøre, og det var å overtale folket i Antiokia til å ta imot Demetrius, fordi de var svært misfornøyde med ham på grunn av den urett hans far Demetrius hadde påført dem. Likevel sørget han for dette. For ettersom folket i Antiokia hatet Aleksander på grunn av Ammonius, som vi allerede har vist, lot de seg lett overtale til å kaste ham ut av Antiokia. Som dermed ble utvist fra Antiokia, kom til Kilikia. Ptolemaios kom så til Antiokia og ble gjort til konge av innbyggerne og av hæren. Slik at han ble tvunget til å ikle seg to diademer; det ene fra Asia, det andre fra Egypt. Men siden han var av natur en god og rettferdig mann, og ikke begjærlig etter det som tilhørte andre; og i tillegg til disse sinnene, og også en klok mann i å resonnerer om fremtiden, bestemte han seg for å unngå romernes misunnelse. Så kalte han folket i Antiokia sammen til en forsamling og overtalte dem til å ta imot Demetrius; og

forsikret dem om at «han ikke ville bry seg om hva de gjorde mot faren hans, i tilfelle han nå skulle bli tjent av dem; og han lovet at han selv ville være en god overvåker og guvernør for ham; og lovet at han ikke ville tillate ham å forsøke noen dårlige handlinger. Men at han for sin egen del var fornøyd med kongeriket Egypt.» Ved denne talen overtalte han folket i Antiokia til å ta imot Demetrius.

8 Men nå skyndte Aleksander seg med en stor og tallrik hær og dro fra Kilikia til Syria, og brente landet som tilhørte Antiokia og plyndret det. Ptolemaios og hans svigersønn Demetrius førte hæren sin mot ham (for han hadde allerede gitt ham sin datter til ekte) og slo Aleksander og jaget ham på flukt. Og derfor flyktet han til Arabia. Nå skjedde det under slaget at Ptolemaios' hest, da han hørte lyden av en elefant, kastet ham av ryggen og kastet ham i bakken. Ved synet av denne ulykken angrep fiendene ham og ga ham mange sår i hodet og satte ham i dødsfare. For da vaktene hans tok ham på fersken, var han så syk at han i fire dager verken var i stand til å forstå eller snakke. Imidlertid hogg Zabdiel, en fyrste blant araberne, av Aleksanders hode og sendte det til Ptolemaios. Da han hadde kommet seg over sårene sine og vendte tilbake til sin forstand på den femte dagen, hørte han straks en høyst behagelig hørsel og så et høyst behagelig syn: det var døden og Alexanders hode. Likevel, kort tid etter denne gleden over Alexanders død, som han var så tilfreds med, forlot også han dette livet. Nå regjerte Alexander, som ble kalt *Balas*, over Asia i fem år, slik vi har fortalt andre steder.

9 Men da Demetrius, som ble kalt *Nikator*, hadde tatt kongeriket, var han så ond at han behandlet Ptolemaios' soldater svært dårlig; han husket verken den gjensidige hjelpen de hadde, eller at han var hans svigersønn og slektning, gjennom Kleopatras ekteskap med ham. Så flyktet soldatene fra hans onde behandling til Alexandria. Men Demetrius beholdt elefantene sine. Men Jonatan, ypperstepresten, sendte ut en hær fra hele Judea og angrep festningen i Jerusalem og beleiret den. Den ble holdt av en garnison av makedonere, og av noen av de onde mennene som hadde forlatt sine forfedres skikker. Disse mennene foraktet først Jonatans forsøk på å innta stedet; de stolte på dets styrke. Men noen av disse onde mennene dro ut om natten og kom til Demetrius og fortalte ham at festningen var beleiret. Demetrius ble irritert over det han hørte, og tok med seg hæren sin og kom fra Antiokia mot Jonatan. Og da han var i Antiokia, skrev han til ham og befalte ham å komme raskt til ham, til Ptolemais. Da avbrøt ikke Jonatan beleiringen av festningen, men tok med seg folkets eldste og prestene, og bar med seg gull og sølv og klær og en stor mengde vennskapsgaver, og kom til Demetrius og ga ham dem, og dermed stilnet han kongens vrede. Så ble han hedret av ham og fikk fra ham bekreftelsen av sitt yppersteprestedømme, slik han hadde hatt det gjennom tildelinger fra kongens forgjengere. Og da de jødiske desertørene anklaget ham, var Demetrius så langt fra å gi dem æren at da han ba ham kreve ikke mer enn tre hundre talenter i tributt for hele Judea og de tre toparkiene Samaria, Perea og Galilea, etterkom han forslaget og ga ham et brev som bekreftet

alle disse tildelingene: hvis innhold var som følger. «Kong Demetrius sender hilsener til sin bror Jonatan og til jødefolket. Vi har sendt dere en kopi av brevet som vi har skrevet til Lasthenes, vår slektning, slik at dere kan få vite innholdet. Kong Demetrius sender hilsener til Lasthenes, vår far. Jeg har bestemt meg for å gjengjelde takknemlighet og vise velvilje til jødefolket, som har fulgt rettferdighetens regler i våre saker. Derfor sender jeg dem de tre prefekturane Aferima, Lydda og Ramata, som er blitt lagt til Judea fra Samaria, med tilhørende midler. Så vel som det kongene, mine forgjengere, mottok fra dem som ofret i Jerusalem, og det som skyldes av jordens frukter og trærne, og det som ellers tilhører oss, med saltgravene og kronene som pleide å bli gitt til oss. Heller ikke skal de bli tvunget til å betale noen av disse skattene fra nå av og til all fremtid. Sørg derfor for at en kopi av dette brevet blir tatt og gitt til Jonatan, og at det blir satt opp i en «Det høytstående stedet for deres hellige tempel.» Og dette var innholdet i denne skriften. Da Demetrius så at det var fred overalt, og at det ikke var noen fare eller frykt for krig, oppløste han størstedelen av hæren sin og reduserte lønnen deres. Han beholdt ikke engang andre i lønn enn de utlendingene som kom opp med ham fra Kreta og fra de andre øyene. Dette skaffet ham imidlertid vond vilje og hat fra soldatene, som han ikke ga noe fra denne tiden av, mens kongene før ham pleide å betale dem i fredstid, slik de gjorde før, slik at de kunne få sin velvilje og være godt forberedt på å tåle krigens vanskeligheter, hvis noen anledning skulle kreve det.

Kapittel 5

[Hvordan Tryfon , etter å ha slått Demetrius , overga riket til Antiokos , Aleksanders sønn , og fikk Jonatan til sin medhjelper. Og angående Jonatans handlinger og ambassader.]

1 Der var det en viss kommandør for Alexanders styrker, han var fra Apamia av fødsel. Hans navn var Diodot , men han ble også kalt Tryfon . Denne mannen la merke til den onde viljen soldatene viste Demetrius, og dro til Malkus, araberer, som oppdro Antiokos, Alexanders sønn, og fortalte ham hvilken ondskap hærene viste Demetrius, og overtalte ham til å gi ham Antiokos, fordi han ville gjøre ham til konge og gi ham tilbake hans fars kongerike. Malkus zmotarbeidet ham først i dette forsøket, fordi han ikke kunne tro ham. Men da Tryfon var hard mot ham i lang tid, overtalte han ham til å etterkomme Tryfons intensjoner og bønner. Og dette var tilstanden Tryfon nå var i.

2 Men Jonatan, ypperstepresten, ønsket å komme seg unna dem som var i Jerusalems borg, de jødiske desertørene og de onde mennene, så vel som dem i alle garnisonene i landet. Han sendte gaver og sendebud til Demetrius og ba ham innstendig om å hente soldatene sine fra festningene i Judea. Demetrius svarte at etter at krigen, som han nå var dypt opptatt med, var over, ville han ikke bare gi ham det, men også større ting enn det. Og han ønsket å sende ham litt hjelp, og fortalte ham at hæren hans hadde forlatt ham. Så valgte Jonatan ut tre tusen av soldatene sine og sendte dem til Demetrius.

3 Folket i Antiokia hatet Demetrius, både på grunn av den ulykken han selv hadde gjort dem, og fordi de var hans fiender på grunn av hans far Demetrius, som hadde mishandlet dem kraftig. Så de så etter en anledning de kunne gripe for å angripe ham. Og da de ble informert om den hjelpen som Jonatan ville gi Demetrius, og samtidig tenkte de at han ville samle en stor hær, med mindre de hindret ham og grep ham, tok de våpnene sine umiddelbart og omringet palasset hans for å beleire ham. De grep alle måter å komme seg ut på og forsøkte å undertrykke kongen. Og da han så at folket i Antiokia var blitt hans bitre fiender, og at de dermed var bevæpnet, tok han leiesoldatene han hadde med seg, og de jødene som var sendt av Jonatan, og angrep antiokierne. Men han ble overmannet av dem, for det var mange titusenvise, og ble slått. Men da jødene så at antiokierne var overlegne, gikk de opp på toppen av palasset og skjøt på dem derfra. Og fordi de var så langt unna dem på grunn av høyden sin, at de ikke led noe på deres side, men gjorde store angrep på de andre, da de kjempet fra en slik høyde. De drev dem ut av de tilstøtende husene og satte dem umiddelbart i brann. Hvorpå flammene spredte seg over hele byen og brente den ned. Dette skjedde på grunn av husenes nærhet, og fordi de vanligvis var bygget av tre. Så antiokierne, da de ikke var i stand til å hjelpe seg selv eller stoppe brannen, ble jaget på flukt. Og da jødene hoppet fra toppen av ett hus til toppen av et annet og forfulgte dem på den måten, skjedde det derfra at forfølgelsen var så overraskende. Men da kongen så at antiokierne var veldig opptatt med å redde barna og konene sine,

og derfor ikke kjempet lenger; Han angrep dem i de trange passasjene og kjempet mot dem og drepte et stort antall av dem, helt til de til slutt ble tvunget til å kaste ned våpnene og overgi seg til Demetrius. Så tilga han dem deres frekkhet og satte en stopper for opprøret. Og etter å ha gitt jødene belønninger fra det rike byttet han hadde fått, og hadde gjengjeldt takknemligheten som årsak til seieren, sendte han dem til Jerusalem, til Jonatan, med et rikelig vitnesbyrd om den hjelpen de hadde gitt ham. Likevel viste han seg å være en ond mann mot Jonatan etterpå, og brøt løftene han hadde gitt, og han truet med at han ville føre krig mot ham, med mindre han ville betale all den tributten som den jødiske nasjonen skyldte de første kongene [av Syria]. Og dette hadde han gjort, hvis Tryfon ikke hadde hindret ham og rettet forberedelsene mot Jonatan mot sin egen bevaring. For han vendte nå tilbake fra Arabia til Syria med barnet Antiokos, for han var ennå bare i en alder av ... ungdommen: og satte diademet på hodet hans. Og da hele hæren som hadde forlatt Demetrius, fordi de ikke hadde lønn, kom ham til unnsetning, førte han krig mot Demetrius, og idet han slo seg sammen med ham, overvant han ham i kampen og tok fra ham både elefantene hans og byen Antiokia.

4 Etter dette nederlaget trakk Demetrius seg tilbake til Kilikia. Men den unge Antiokos sendte utsendinger og et brev til Jonatan, og gjorde ham til sin venn og medforbundne, og bekreftet ham yppersteprestedømmet. Han overlot ham de fire prefekturere som var blitt lagt til Judea. Dessuten sendte han ham kar, gullbegre og en purpurfarget kappe, og ga ham tillatelse

til å bruke dem. Han ga ham også en gullknapp, og utnevnte ham til en av sine fremste venner, og utnevnte sin bror Simon til å være general over hærene fra Tyrus-stigen til Egypt. Jonatan var så fornøyd med disse tilskuddene Antiokos ga ham at han sendte utsendinger til ham og til Tryfon, og uttalte seg som deres venn og medforbundne, og sa at han ville slutte seg til ham i en krig mot Demetrius. Han informerte ham om at han ikke hadde gitt noen skikkelig gjengjeldelse for de gode gjerningene han hadde gjort ham. Fordi da han hadde mottatt mange tegn på godhet fra ham, da han trengte dem sårt, hadde han, for så gode gjerninger, gjengjeldt ham med ytterligere skader.

5 Antiokos ga Jonatan tillatelse til å samle en stor hær fra Syria og Fønikia, og til å føre krig mot Demetrius' generaler. Han dro deretter i all hast til de forskjellige byene, som tok imot ham med glede, men ikke ga ham noen styrker. Da han kom derfra til Askelon, kom innbyggerne i Askelon og hadde med seg gaver og møtte ham på en strålende måte. Han formante dem og hver eneste by i Celesyria til å forlate Demetrius og slutte seg til Antiokos, og for å hjelpe ham, forsøke å straffe Demetrius for de forseelsene han hadde begått mot dem, og fortalte dem at det var mange grunner til deres fremgangsmåte, hvis de ville gjøre det. Og da han hadde overtalt disse byene til å love sin hjelp til Antiokos, dro han til Gaza for å overtale dem til også å bli venner med Antiokos. Men han fant innbyggerne i Gaza mye mer fremmedgjort for ham enn han hadde forventet. For de hadde stengt portene sine for ham, og selv om de hadde forlatt Demetrius, hadde de ikke bestemt

seg for å slutte seg til Antiokos. Dette fikk Jonatan til å beleire dem og plaget landet deres. For da han plasserte en del av hæren sin rundt Gaza, inntok han også resten av landet deres, plyndret det og brente det som var i det. Da innbyggerne i Gaza så at de var i denne nøden, og at ingen hjelp kom til dem fra Demetrius, at det som plaget dem var nært forestående, men det som kunne gagne dem fortsatt var langt unna, og det var usikkert om det i det hele tatt ville komme eller ikke, tenkte de at det ville være klokt å slutte å holde seg til ham lenger og dyrke vennskap med den andre. Så sendte de bud til Jonatan og lovet at de ville være hans venner og hjelpe ham. For slikt er menneskers sinnelag; at før de har hatt store plager, forstår de ikke hva som er til deres fordel. Men når de oppdager at de er under slike plager, ombestemmer de seg. Og det som hadde vært bedre for dem å ha gjort før de i det hele tatt hadde blitt skadet, valgte de å gjøre, men ikke før etter at de hadde lidd slik skade. Imidlertid inngikk han et vennskapsforbund med dem og tok gisler fra dem for at de skulle utføre det, og sendte disse gislene til Jerusalem. Selv dro han gjennom hele landet, helt til Damaskus.

6 Men da han hørte at generalene i Demetrius' styrker hadde kommet til byen Kadesj med en stor hær (stedet ligger mellom tyriernes land og Galilea). For de antok at de herved ville lokke ham ut av Syria for å bevare Galilea, og at han ikke ville overse galileerne, som var hans eget folk, når det ble utkjempet krig mot dem. Han dro for å møte dem, etter å ha forlatt Simon i Judea. Simon samlet en så stor hær som han kunne fra landet, og satte seg deretter ned foran Betsura og beleiret det.

Det var det sterkeste stedet i hele Judea, og en garnison av Demetrius bevoktet det, som vi allerede har fortalt. Men da Simon bygde voller og førte krigsmaskineriet sitt mot Betsura, og var svært ivrig etter å beleire det, var garnisonen redd for at stedet skulle bli inntatt av Simon med makt, og de skulle bli drept med sverd. Så sendte de bud til Simon og ba om sikkerhet for hans ed om at de ikke skulle lide skade fra ham. og at de da skulle forlate stedet og dra til Demetrius. Derfor avla han dem sin ed og jaget dem ut av byen, og han plasserte sin egen garnison der.

7 Men Jonatan dro fra Galilea og fra vannet som kalles *Genesar*, for der hadde han før slått leir, og kom til sletten som kalles *Asor*, uten å vite at fienden var der. Da Demetrius' menn dagen før visste at Jonatan kom mot dem, la de et bakholdsangrep i fjellet, og de skulle angripe ham plutselig. De møtte ham selv med en hær på sletten. Da Jonatan så seg klar til å kjempe mot ham, gjorde han også sine egne soldater klare til slaget, så godt han kunne. Men de som var lagt i bakhold av Demetrius' feltførere som var bak dem, fryktet jødene at de skulle bli fanget midt mellom to kroppene og omkomme. Så de flyktet i hast. Og alle de andre forlot Jonatan, men noen få var der, omtrent femti i antall, som ble værende hos ham. Sammen med dem var Mattatja, Absaloms sønn, og Judas, Kappseus' sønn, som var befalingsmenn for hele hæren. Disse marsjerte modig og som desperate menn mot fienden; og presset dem så hardt at de med sitt mot skremte dem; og med våpnene i hendene sendte de dem på flukt. Og da Jonatans soldater, som hadde trukket

seg tilbake, så fienden gi etter, samlet de seg etter flukten og forfulgte dem med stor vold. Og dette gjorde de helt til Kadesj, der fiendens leir lå.

8 Etter å ha vunnet en strålende seier og drept to tusen fiender, vendte Jonatan tilbake til Jerusalem. Da han så at alle hans saker hadde lyktes, etter hans ønske, ved Guds forsyn, sendte han utsendinger til romerne, i et ønske om å fornye det vennskapet som nasjonen deres tidligere hadde hatt med dem. Han beordret de samme utsendingene at de skulle gå til spartanerne når de kom tilbake, og minnet dem om vennskapet og slektskapet deres. Da utsendingene kom til Roma, gikk de inn i senatet og sa det de hadde fått befaling fra ypperstepresten Jonatan om å si: hvordan han hadde sendt dem for å bekrefte vennskapet deres. Senatet bekreftet deretter det som tidligere var blitt bestemt angående vennskapet deres med jødene, og ga dem brev som de skulle bringe til alle kongene i Asia og Europa, og til guvernørene i byene, slik at de trygt kunne føre dem tilbake til sitt eget land. Da de vendte tilbake, kom de derfor til Sparta, og overleverte dem brevet de hadde mottatt fra Jonatan. En kopi av dette følger her: «Jonatan, ypperstepresten for den jødiske nasjonen, senatet og det jødiske folket, til eforiene, senatet og spartademonierne, send hilsener. Hvis du har det bra, og både dine offentlige og private anliggender er i din smak, er det etter vårt ønske. Vi har det også bra. Da Demoteles tidligere brakte et brev til Onias, som da var vår yppersteprest, fra Areus, som på den tiden var deres konge, om slektskapet som var mellom oss og dere: en kopi av dette er vedlagt her: vi

mottok begge brevet med glede og var godt fornøyd med Demoteles og Areus. Selv om vi ikke trengte en slik bevis; fordi vi var fornøyd med det, fra de hellige skriftene. Men fant vi det ikke passende å først begynne å gjøre krav på dette forholdet til dere, for at vi ikke skulle synes det er for tidlig å ta til oss den æren som dere nå gir oss? Det er lenge siden dette forholdet vårt til dere er blitt fornyet, og når vi på helligdager og høytider ofrer til Gud, ber vi ham om deres bevaring og seier. Selv om vi har hatt mange kriger som har omringet oss på grunn av våre naboers grådighet, bestemte vi oss ikke for å være til bryr verken for dere eller andre som var i slekt med oss. Men siden vi nå har overvunnet våre fiender og har hatt anledning til å sende Numenius, Antiokos' sønn, og Antipater, Jasons sønn, som begge er ærefulle menn fra vårt senat, til romerne, ga vi dem også dette brevet til dere, for at de skulle fornye det vennskapet som er mellom oss. Dere gjør derfor klokt i å skrive til oss og sende oss en redegjørelse for hva dere trenger fra oss, ettersom vi i alle ting er innstilt på å handle i henhold til deres ønsker.» Så mottok spartademonierne sendebudene vennlig; og utstedte et dekret om vennskap og gjensidig hjelp, og sendte det til dem.

9 På denne tiden fantes det tre sekter blant jødene, som hadde forskjellige meninger om menneskelige handlinger. Den ene ble kalt fariseernes sekt, *den andre saddukeernes* sekt, og den andre *esseernes* sekt. Fariseerne sier at noen handlinger, men ikke alle, er skjebnens verk, og noen av dem er i vår egen makt, og at de er underlagt

skjebnen, men ikke er forårsaket av skjebnen. Men esseernes sekt hevder at skjebnen styrer alle ting, og at ingenting rammer menneskene uten at det er i henhold til dens beslutning. Og saddukeerne tar bort skjebnen, og sier at det ikke finnes noe slikt, og at hendelsene i menneskelige anliggender ikke står til dens disposisjon, men de antar at alle våre handlinger er i vår egen makt, slik at vi selv er årsakene til det som er godt, og mottar det som er ondt fra vår egen dårskap. Jeg har imidlertid gitt en mer nøyaktig redegjørelse for disse meningene i den andre boken av Den jødiske krigen.

10 Men nå, da Demetrius' generaler var villige til å gjenerobre nederlaget de hadde lidd, samlet de en større hær enn de hadde gjort før, og angrep Jonatan. Men så snart han fikk vite om deres ankomst, dro han brått for å møte dem, til Hamat-landet. For han bestemte seg for ikke å gi dem noen mulighet til å komme inn i Judea. Så slo han leir femti stadier fra fienden og sendte ut spioner for å se på leiren deres og se hvordan de hadde slått leir. Da spionene hans hadde gitt ham full informasjon og pågrepet noen av dem om natten, som fortalte ham at fienden snart ville angripe ham. Etter å ha blitt varslet på forhånd, sørget han for sin sikkerhet og plasserte vektere utenfor leiren sin og holdt alle styrkene sine bevæpnet hele natten. Og han ga dem en befaling om å være ved godt mot og ha sinn forberedt på å kjempe om natten, hvis de skulle bli tvunget til det, for at fiendens planer ikke skulle virke skjult for dem. Men da Demetrius' kommandører ble informert om at Jonatan visste hva de hadde til hensikt, ble deres råd uordnet, og

det skremte dem å oppdage at fienden hadde oppdagat deres intensjoner. De forventet heller ikke å overvinne dem på noen annen måte, nå hadde de mislyktes i snarene de hadde lagt for dem. For hvis de skulle risikere et åpent slag, trodde de ikke at de ville være en match for Jonatans hær. Så de bestemte seg for å flykte. Etter å ha tent mange bål, slik at fienden kunne anta at de fortsatt var der når de så dem. Men da Jonatan kom for å gi dem kamp om morgenen i leiren deres, og fant den øde. Og forsto at de hadde flyktet, forfulgte han dem. Likevel kunne han ikke innhente dem. For de hadde allerede passert elven Eleutherus og var utenfor fare. Da Jonatan vendte tilbake derfra, dro han til Arabia og kjempet mot nabateerne. Han drev bort mye av byttet deres og tok mange fanger. Han kom til Damaskus, og der solgte han det han hadde tatt. Omtrent samtidig dro broren hans, Simon, gjennom hele Judea og Palestina, helt til Askalon, og befestet festningene. Da han hadde gjort dem svært sterke, både når det gjaldt bygningene som var reist, og garnisonene som var plassert der, kom han til Joppe. Da han hadde inntatt byen, sendte han en stor garnison dit . For han hørte at innbyggerne i Joppe var innstilt på å overgi byen til Demetrius' hærførere.

11 Da Simon og Jonatan var ferdige med disse sakene, vendte de tilbake til Jerusalem. Der samlet Jonatan hele folket og la sammen råd om å gjenopprette Jerusalems murer og gjenoppbygge muren som omringet tempelet, som var blitt revet ned; og å forsterke de tilstøtende stedene med svært høye tårn; og dessuten å bygge en annen mur midt i byen for å stenge markedsplassen ute fra garnisonen som var

i festningen; og på den måten hindre dem i å skaffe seg rikelig med forsyninger; og dessuten å gjøre festningene som var i landet mye sterkere og mer forsvarlige enn de var før. Og da disse tingene ble godkjent av mengden, som med rette foreslått, tok Jonatan seg av byggingen som tilhørte byen; og sendte Simon av sted for å gjøre festningene i landet sikrere enn tidligere. Men Demetrius dro over [Eufrat] og kom til Mesopotamia; like gjerne som han ønsket å beholde dette landet, så vel som Babylon, og når han skulle ha oppnådd herredømmet over de øvre provinsene, å legge grunnlaget for å gjenvinne hele sitt kongerike. For de grekerne og makedonerne som bodde der sendte ofte utsendinger til ham og lovet at hvis han kom til dem, ville de overgi seg til ham og hjelpe ham i kampen mot Arsakes, parthernes konge. Så han ble oppmuntret av disse håpene og kom raskt til dem; som om han hadde bestemt seg for at hvis han en gang hadde styrtet partherne og fått en egen hær, ville han føre krig mot Tryfon og drive ham ut av Syria. Og folket i det landet mottok ham med stor hast. Så samlet han styrker, som han brukte til å kjempe mot Arsakes, og mistet hele hæren sin, og ble selv tatt levende til fange, slik vi har fortalt andre steder

Kapittel 6

0 [Hvordan Jonatan ble drept ved forræderi; og hvordan jødene deretter gjorde Simon til sin hærfører og yppersteprest; for noen modige handlinger han også utførte, spesielt mot Tryfon.]

1 Da Tryfon fikk vite hva som hadde skjedd med Demetrius, holdt han seg ikke lenger fast ved Antiokos, men planla med list å

drepe ham og deretter ta kongeriket hans i besittelse. Men frykten han var i forkant av Jonatan hindret ham i å gjøre dette. Jonatan var jo en venn av Antiokos. Derfor bestemte han seg først for å få Jonatan bort, og deretter å sette i gang planen sin med Antiokos. Men da han anså det som best å få ham bort med bedrag og forræderi, kom han fra Antiokia til Betsan, **21** som grekerne kaller *Skytopolis* . Der møtte Jonatan ham med førti tusen utvalgte menn. Han trodde han kom for å kjempe mot ham. Men da han forsto at Jonatan var klar til å kjempe, forsøkte han å vinne ham med gaver og god behandling. Han beordret sine høvdinger til å adlyde ham. På denne måten ønsket han å forsikre seg om hans gode vilje og fjerne all mistanke fra hans sinn, slik at han kunne gjøre ham likegyldig og hensynsløs, og ta ham på fersken når han var ubevoktet. Han rådet ham også til å sende bort hæren sin, fordi det ikke var noen grunn til å ta den med seg, da det ikke var krig, men alt var i fred. Imidlertid ba han ham om å beholde noen få soldater om seg og dra med ham til Ptolemais. For da ville han overgi byen til ham og bringe alle festningene som var i landet under sitt herredømme. Han fortalte ham at han kom med nettopp disse planene.

2 Likevel mistenkte ikke Jonatan noe som helst ved denne håndteringen hans, men trodde at Tryfon hadde gitt ham dette rådet av vennlighet og med oppriktig hensikt. Derfor sendte han av sted hæren sin og beholdt ikke mer enn tre tusen av dem hos seg, og lot to tusen bli igjen i Galilea, og han selv dro med ett tusen med Tryfon til Ptolemais. Men da folket i Ptolemais hadde stengt portene sine , slik Tryfon hadde befalt

å gjøre, tok han Jonatan levende til fange og drepte alle som var med ham. Han sendte også soldater mot de to tusen som var igjen i Galilea for å ødelegge dem. Men da disse mennene hørte om hva som hadde skjedd med Jonatan, forhindret de henrettelsen. Og før de som var sendt av Tryfon kom, dekket de seg med rustningen sin og dro ut av landet. Da de som var sendt mot dem, så at de var klare til å kjempe for livet, forstyrret de dem ikke, men vendte tilbake til Tryfon.

3 Men da folket i Jerusalem hørte at Jonatan var tatt til fange, og at soldatene som var med ham var drept, beklaget de hans triste skjebne. Alle spurte ham grundig. En stor og rettferdig frykt falt over dem og gjorde dem triste. De var redde for at de nå skulle miste Jonatans mot og oppførsel, og at folkeslagene rundt dem skulle ta motet fra dem. Siden de tidligere hadde vært rolige på grunn av Jonatan, ville de nå reise seg mot dem. Ved å føre krig mot dem skulle de tvinge dem ut i de største farer. Og det de mistenkte, rammet dem virkelig. Da disse folkeslagene hørte om Jonatans død, begynte de å føre krig mot jødene, da de nå manglet en guvernør. Tryfon samlet en hær og hadde til hensikt å dra opp til Judea og føre krig mot innbyggerne der. Men da Simon så at folket i Jerusalem var livredde over omstendighetene de var i, ønsket han å holde en tale til dem, og dermed gjøre dem mer beslutsomme i å motsette seg Tryfon når han skulle komme mot dem. Så kalte han folket sammen i tempelet. og derfra begynte de å oppmuntre dem slik: «Å, mine landsmenn, dere er ikke uvitende om at vår far, jeg selv og mine brødre har våget å risikere våre liv, og det frivillig for å gjenvinne

deres frihet. Siden jeg derfor har så mange eksempler foran meg, og vi i vår familie har bestemt oss for å dø for våre lover og vår guddommelige tilbedelse, skal ingen frykt være så stor at den forviser denne beslutningen fra våre sjeler, og heller ikke innføre en kjærlighet til livet og en forakt for ære i dens sted. Følg meg derfor med iver, uansett hvor jeg leder dere: som ikke blottet for en slik kaptein som er villig til å lide og gjøre de største tingene for dere. For jeg er verken bedre enn mine brødre, at jeg skulle spare på mitt eget liv, og heller ikke så mye verre enn dem, at jeg unngår og nekter det de anså som det mest ærefulle av alle ting, har jeg til hensikt å lide døden for deres lover og for den tilbedelsen av Gud som er særegen for dere. Jeg vil derfor gi slike passende demonstrasjoner som vil vise at jeg er deres egen bror. Og jeg er så så frimodig at jeg forventer at jeg skal hevne deres blod på våre fiender; og befri dere alle, med deres koner og barn, fra den urett de har til hensikt å gjøre mot dere; og, med Guds hjelp, bevare deres tempel fra ødeleggelse av dem. For jeg ser at disse nasjonene forakter dere; som om dere er uten en guvernør: og at de derfra blir oppmuntret til å føre krig mot dere.»

4 Med denne tale Simon ga han folkemengden mot. Ettersom de tidligere hadde vært motløse av frykt, fikk de nå et godt håp om bedre ting. Hele folkemengden ropte samtidig at Simon skulle være deres leder, og at han i stedet for Judas og Jonatan, hans brødre, skulle ha herredømmet over dem. De lovet at de villig ville adlyde ham i alt han befalte dem. Så samlet han straks alle sine egne soldater som var krigsdyktige, og skyndte seg med å

gjenoppbygge byens murer og styrket dem med svært høye og sterke tårn. Han sendte en venn av seg, Jonatan, Absaloms sønn, til Joppe og ga ham ordre om å drive innbyggerne ut av byen. For han var redd for at de skulle overgi byen til Tryfon. Selv ble han værende for å sikre Jerusalem.

5 Men Tryfon dro fra Ptolemais med en stor hær og kom til Judea, og han tok Jonatan med seg i lenker. Simon møtte ham også med hæren sin i byen Adida, som ligger på en høyde, og nedenfor den ligger Judeas sletter. Da Tryfon fikk vite at Simon var blitt utnevnt til guvernør av jødene, sendte han bud til ham og ville tvangsmessig tvangsinn gripe ham med bedrag og forræderi. Han ba ham om at hvis han ville få broren Jonatan løslatt, skulle han sende ham hundre talenter sølv og to av Jonatans sønner som gisler, slik at han ikke skulle få Judea til å gjøre opprør mot kongen når han ble løslatt. Fordi han for tiden var holdt i lenker på grunn av pengene han hadde lånt av kongen, og nå skyldte ham dem. Men Simon var klar over Tryfons list, og selv om han visste at hvis han ga ham pengene, ville han miste dem, og at Tryfon ikke ville sette broren sin fri, og samtidig overgi Jonatans sønner til fienden. Likevel, fordi han var redd for at det skulle reises baktalelse mot ham blant mengden som årsak til brorens død. Dersom han verken ga pengene eller sendte Jonatans sønner, samlet han hæren sin og fortalte dem hvilke tilbud Tryfon hadde gitt. Han la til at tilbudene var forræderske og bedragerske, og at det likevel var bedre å sende pengene og Jonatans sønner enn å bli tiltalt for ikke å ha etterkommet Tryfons tilbud og dermed nektet å redde broren sin. Simon sendte derfor Jonatans sønner og

pengene. Men da Tryfon hadde mottatt dem, holdt han ikke løftet sitt og lot Jonatan være fri. Han tok hæren sin og dro rundt i hele landet og bestemte seg for å dra opp til Jerusalem via Idumea, mens Simon gikk imot ham med hæren sin og slo hele tiden leir imot hans.

6 Men da de som var i festningen hadde sendt bud til Tryfon og bedt ham om å skynde seg og komme til dem og sende dem proviant, forberedte han kavaleriet sitt, som om han skulle være i Jerusalem samme natt. Men så mye snø falt om natten at det dekket veiene og gjorde dem så dype at det ikke var noen gjennomgang, spesielt ikke for kavaleriet. Dette hindret ham i å komme til Jerusalem. Tryfon dro derfra og kom til Cellesyria. Han angrep Gilead og drepte Jonatan der. Da han hadde gitt ordre om hans begravelse, vendte han selv tilbake til Antiokia. Simon sendte imidlertid noen til byen Basca for å hente brorens bein og begravde dem i sin egen by, Modin. Og hele folket sørget over ham i stor sorg. Simon reiste også et meget stort monument for sin far og sine brødre, av hvit og polert stein. og hevet den til en stor høyde, slik at den kunne sees på lang avstand. Han bygde klosterganger rundt den og satte opp søyler av én stein hver. Et verk det var fantastisk å se. Dessuten bygde han også sju pyramider for foreldrene og brødrene sine, én for hver av dem. Disse var svært overraskende, både på grunn av sin størrelse og skjønnhet, og de er bevart til denne dag. Og vi vet at det var Simon som viste så stor iver for begravelsen av Jonatan og byggingen av disse monumentene for sine slektninger. Jonatan døde da han hadde vært yppersteprest i fire år. Han hadde også vært

guvernør for sitt folk. Og dette var omstendighetene rundt hans død.

7 Men Simon, som ble gjort til yppersteprest av mengden, frigjorde i det aller første året av sitt yppersteprestedømme sitt folk fra slaveriet under makedonerne, og tillot dem å ikke lenger betale tributt til dem. Denne friheten og tributtfriheten oppnådde de etter hundre og sytti år med assyrernes rike, etter at Seleukos, som ble kalt *Nikator*, hadde fått herredømmet over Syria. Menighetens hengivenhet for Simon var så stor at de i sine kontrakter med hverandre og i sine offentlige opptegnelser skrev: «I Simons, jødernes velgjørers og etnriske, første år.» For under ham var de svært lykkelige og overvante fiendene som var rundt dem. For Simon omstyrtet byen Gasara, Joppe og Jamnia. Han inntok også borgen Jerusalem med beleiring og rev den ned til jorden, slik at den ikke lenger skulle være et tilfluktssted for fiendene deres, når de inntok den, for å gjøre dem ulykke, slik den hadde vært til nå. Og da han hadde gjort dette, mente han det var deres beste måte, og mest til deres fordel, å jevne med jorden selve fjellet som festningen tilfeldigvis sto på, slik at tempelet kunne bli høyere enn det. Og da han hadde kalt inn folkemengden til en forsamling, overtalte han dem til å rive det ned, og dette ved å minne dem om hvilke lidelser de hadde lidd av garnisonen og de jødiske desertørene, og hvilke lidelser de senere kunne lide dersom en utlending skulle få kongeriket og sette en garnison i festningen. Denne talen fikk folkemengden til å føye seg, for han formante dem til ikke å gjøre noe annet enn det som var til deres eget beste. Så satte de seg alle i gang med arbeidet, og jevnet fjellet med jorden, og de

brukte både dag og natt på det arbeidet, uten avbrudd, noe som kostet dem tre hele år før det ble fjernet og brakt til et helt nivå med resten av byens slette. Etter dette var tempelet den høyeste av alle bygningene; nå ble festningen, så vel som fjellet den sto på, revet ned. Og disse handlingene ble dermed utført under Simon.

Kapittel 7

0 [Hvordan Simon forbundte seg med Antiokos Pius og førte krig mot Tryfon, og litt senere mot Kendebeus, generalen i Antiokos' hær. Likeledes hvordan Simon ble myrdet av sin svigersønn Ptolemaios, og det ved forræderi.]

1 Kort tid etter at Demetrius var blitt ført til fange, drepte Tryfon, hans guvernør, Antiokos, sønn av Aleksander, som også ble kalt *Gud*: og dette da han hadde regjert i fire år. Selv om han sa at han døde under kirurgenes hender. Så sendte han vennene sine og de som stod ham nærmest til soldatene; og lovet at han ville gi dem mye penger hvis de ville gjøre ham til konge. Han antydte til dem at Demetrius var tatt til fange av partherne, og at Demetrius' bror Antiokos, hvis han ble konge, ville gjøre dem mye ondskap, som hevn for at de hadde gjort opprør mot broren sin. Så soldatene, i forventning om rikdommen de ville få ved å gi Tryfon riket, gjorde ham til sin hersker. Men da Tryfon hadde fått styringen, viste han at han var ondsinnet. For mens han var en privat person, utviklet han en fortrolighet med mengden og lot som om han var stor måteholden; og lot dem dermed kunstferdig gjøre hva enn han ville. Men da han en gang hadde erobret kongeriket, la han til side all ytterligere forstilling og var den sanne *Tryfon*

: en oppførsel som gjorde fiendene hans overlegne. For soldatene hatet ham og gjorde opprør mot ham til Kleopatra, Demetrius' kone; som da var innesperret i Selevkia med sine barn. Men Antiokos, Demetrius' bror, som ble kalt *Soter*, ble ikke tatt inn i noen av byene på grunn av Tryfon; Kleopatra sendte bud til ham og inviterte ham til å gifte seg med henne og ta kongeriket. Grunnene til at hun kom med denne invitasjonen var disse: At vennene hennes overtalte henne til det, og at hun var redd for seg selv, i tilfelle noen av folket i Selevkia skulle overgi byen til Tryfon.

2 Da Antiokos nå hadde kommet til Selevkia, og styrkene hans økte for hver dag, marsjerte han for å kjempe mot Tryfon. Etter å ha slått ham i slaget, drev han ham ut av det øvre Syria til Fønikia og forfulgte ham dit. Han beleiret ham i Dora, en festning som var vanskelig å innta, og han hadde flyktet dit. Han sendte også utsendinger til Simon, den jødiske ypperstepresten, om et vennsforbund og gjensidig hjelp. Han tok villig imot invitasjonen og sendte Antiokos store pengesummer og forsyninger til de som beleiret Dora, og dermed forsynte han dem rikelig. Slik at han i en kort periode ble sett på som en av hans nærmeste venner. Likevel flyktet Tryfon fra Dora til Apamia, hvor han ble tatt til fange under beleiringen og drept etter å ha regjert i tre år.

3 Antiokos glemte imidlertid den vennlige hjelpen Simon hadde gitt ham i hans nød, på grunn av hans grådige og onde sinn, og overlot en hær av soldater til sin venn Kendebeus; og sendte ham straks for å herje Judea og gripe Simon. Da Simon hørte

at Antiokos hadde brutt forbundsavtalen med ham, selv om han nå var i årene, men likevel provosert av den urettferdige behandlingen han hadde møtt fra Antiokos, og tok en raskere beslutning enn alderen hans kunne tåle, gikk han som en ung mann for å fungere som general for hæren sin. Han sendte også sønnene sine foran, blant de mest hardføre av sine soldater; og han marsjerte selv videre med hæren sin en annen vei; og la mange av sine menn i bakhold, i de trange dalene, mellom fjellene. Heller ikke mislyktes han i noe av sine forsøk; men var for hard for sine fiender i hvert eneste av dem. Så levde han resten av livet i fred, og inngikk også selv en pakt med romerne.

4 Nå var han jødernes hersker i alle åtte årene: men han døde ved en fest. Det var forårsaket av svigersønnens, Ptolemaios', forræderi. Han tok også hans kone og to av sønnene sine til fange og holdt dem i lenker. Han sendte også noen for å drepe Johannes, den tredje sønnen; hvis navn var *Hyrkanos*. Men den unge mannen så dem komme, unngikk han faren han var i fra dem, og skyndte seg inn i byen [Jerusalem:] i tillit til mengdens velvilje; på grunn av de fordelene de hadde fått fra hans far; og på grunn av hatet den samme mengden nærer mot Ptolemaios. Slik at da Ptolemaios prøvde å komme inn i byen gjennom en annen port, drev de ham bort; som om de allerede hadde sluppet Hyrkanos inn.

Kapittel 8

0 [Hyrkan mottar yppersteprestembedet og driver Ptolemaios ut av landet. Antiokos fører krig mot Hyrkan og inngår deretter en pakt med ham.]

1 Ptolemaios trakk seg derfor tilbake til en av festningene som lå ovenfor Jeriko, som ble kalt *Dagon*. Men Hyrkanos hadde tatt imot yppersteprestedømmet, som tidligere hadde tilhørt hans far, og først og fremst hadde forsonet Gud med ofre. Så foretok han en ekspedisjon mot Ptolemaios. Da han angrep stedet, var han på andre punkter for hard for ham, men ble svakere enn ham selv på grunn av den medfølelsen han hadde for sin mor og sine brødre, og bare på grunn av det. For Ptolemaios førte dem opp på muren og plaget dem foran alle, og truet med at han ville kaste dem ned med mindre Hyrkanos ville oppheve beleiringen. Og da han tenkte at i den grad han slappet av med beleiringen og inntakelsen av stedet, viste han like stor gunst mot dem som var ham kjærest, ved å forhindre deres elendighet, ble hans iver for det kjølnet. Moren hans rakte imidlertid ut hendene og ba ham om ikke å bli forsømmelig for hennes skyld. men gi etter for hans harme desto mer: og at han ville gjøre sitt ytterste for å innta stedet raskt, for å få fienden under sitt herredømme; og deretter hevne på ham det han hadde gjort mot dem som var ham kjærest. For den døden ville være søt for henne, om enn med pine; hvis denne fienden deres bare kunne bli straffet for sine onde handlinger mot dem. Da moren hans sa det, bestemte han seg for å innta festningen umiddelbart: men da han så henne slått og revet i stykker, sviktet motet hans; og han kunne ikke annet enn å føle med på det moren hans led, og

dermed ble overvunnet. Og etter hvert som beleiringen ble trukket ut i tid på denne måten, kom det året da jødene pleide å hvile. For jødene feirer denne hvilen hvert syvende år, slik de gjør hver syvende dag. Slik at Ptolemaios ble løslatt fra krigen av denne grunn, drepte han brødrene til Hyrkan og hans mor. Og da han hadde gjort det, flyktet han til Zeno, som ble kalt *Kotylas* ; som da var tyrannen i byen Philadelphia

2 Men Antiokos, som var svært urolig over de elendighetene Simon hadde påført ham, invaderte Judea i sitt fjerde regjeringsår og det første året av fyrstedømmet Hyrkanos, i det hundre og sekstite andre året i olympiaden. Etter å ha brent landet ned, stengte han Hyrkanos inne i byen. Han omringet byen med sju leirer, men gjorde ingenting i starten på grunn av murenes styrke og de beleiredes tapperhet. Selv om de en gang manglet vann, ble de reddet fra dette av et kraftig regnskyll som falt ved Pleiadenes nedgang. Rundt den nordlige delen av muren, der byen lå på nivå med terrenget, reiste kongen hundre tårn i tre etasjer og plasserte soldatgrupper på dem. Og mens han angrep hver dag, hogg han en dobbel grøft, dyp og bred, og innesperret innbyggerne innenfor den, som innenfor en mur. Men de beleirede klarte å foreta hyppige utfall, og hvis fienden ikke var på vakt noe sted, angrep de dem og gjorde dem mye skade. Og hvis de oppdaget dem, trakk de seg lett tilbake til byen. Men fordi Hyrkan så hvor vanskelig det var for et så stort antall menn i byen, og selv om provianten ble brukt opp raskere, og likevel, som det er naturlig å anta, gjorde ikke dette store antallet noe, skilte han ut den ubrukelige delen og utestengte dem fra

byen. Han beholdt bare den delen som var i sin blomst og skikket til krig. Antiokos ville imidlertid ikke la de utestengte dra. De vandret derfor rundt mellom murene og tæret på av hungersnød og døde ulykkelig. Men da løvhyttefesten var nær, beklaget de som var inne deres tilstand og tok dem inn igjen. Og da Hyrkanos sendte bud til Antiokos og ba om en våpenhvile i syv dager på grunn av høytiden, ga han etter for denne fromheten mot Gud og inngikk våpenhvilen deretter. Og dessuten sendte han inn et storslått offer, okser med forgylte horn; med alle slags søte krydder; og med begre av gull og sølv. Så de som var ved portene mottok ofrene fra dem som brakte dem, og ledet dem til tempelet . Antiokos holdt i mellomtiden fest for hæren sin. Dette var en helt annen oppførsel enn Antiokos Epifanes: da han hadde inntatt byen, ofret han svin på alteret og stenktempelet med kjøttkraften deres; for å bryte jødenes lover og religionen de hadde fra sine forfedre. Av denne grunn førte vårt folk krig mot ham; og ville aldri forsones med ham. Hvis det ikke var for denne Antiokos, kalte alle ham *Antiokos den fromme* ; på grunn av den store iveren han hadde for religion.

3 Hyrkanos tok derfor imot denne moderasjonen hans med velvilje. Da han forsto hvor religiøs han var overfor Guddommen, sendte han et sendebud til ham og ba ham om å gjenopprette bosetningene de hadde fått fra sine forfedre. Han avviste derfor rådet til dem som ville at han skulle ødelegge nasjonen fullstendig, på grunn av deres levesett som var usosialt for andre, og brydde seg ikke om hva de sa. Men overbevist om at alt de gjorde var av religiøst sinn, svarte han

sendebudene at hvis de beleirede ville gi fra seg våpnene sine og betale tributt for Joppe og de andre byene som grenset til Judea, og ta inn en garnison av ham, ville han ikke lenger føre krig mot dem på disse vilkårene. Men jødene, selv om de var fornøyde med de andre betingelsene, gikk ikke med på å ta inn garnisonen, fordi de ikke kunne omgås andre mennesker eller snakke med dem. Likevel var de villige til å gi ham gisler og fem hundre talenter sølv i stedet for å ta inn garnisonen. Av disse betalte de tre hundre og sendte gislene umiddelbart, noe kong Antiokos tok imot. En av disse gislene var Hyrkanos' bror. Likevel brøt han ned festningsverkene som omringet byen. Og på disse betingelsene brøt Antiokos beleiringen og dro av gårde.

4 Men Hyrkanos åpnet Davids grav; **31** som overgikk alle andre konger i rikdom og tok ut tre tusen talenter av den. Han var også den første av jødene som, i avhengighet av denne rikdommen, opprettholdt utenlandske tropper. Det var også et vennsforbund og gjensidig bistandsforhold mellom dem: Hver på Hyrkanos slapp ham inn i byen og forsynte ham med alt hæren hans trengte i rikelig mengde og med stor generøsitet; og marsjerte sammen med ham da han foretok en ekspedisjon mot partherne. Noe Nikolaos fra Damaskus er et vitne til for oss: som i sin historie skriver slik: «Da Antiokos hadde reist et trofé ved elven Lykos, etter at han hadde erobret Indates, partherens hærfører, ble han der i to dager. Det var etter jøden Hyrkanos' ønske; fordi det var en slik festival som var avledet fra deres forfedre, som jødenes lov ikke tillot dem å reise gjennom.» Og han talte sanneligvis ikke falskt da han sa det. For den høytiden, som vi

kaller pinse, falt da på dagen etter sabbaten. Det er heller ikke tillatt for oss å reise, verken på sabbatsdagen eller på en høytidsdag. Men da Antiokos gikk i kamp mot Arsakes, kongen av Partia, mistet han en stor del av hæren sin; og ble selv drept. Og hans bror Demetrius etterfulgte kongeriket Syria, med tillatelse fra Arsakes; som frigjorde ham fra fangenskapet, samtidig som Antiokos angrep Partia. Som vi tidligere har fortalt andre steder

Kapittel 9

0 [*Hvordan Hyrkanos , etter Antiokos ' død , foretok en ekspedisjon mot Syria og inngikk en pakt med romerne . Angående kong Demetrius ' og Alexanders død.*]

1 Men da Hyrkanus hørte om Antiokos' død, foretok han straks en ekspedisjon mot byene i Syria; i håp om å finne dem blottet for krigere og for dem som kunne forsvare dem. Imidlertid var det ikke før i den sjette måneden at han inntok Medaba, og det ikke uten stor nød for hæren hans. Etter dette inntok han Samega og de omkringliggende stedene. Og foruten disse, Sikem og Gerissim, og kuteernes folk, som bodde i tempelet som lignet det som var i Jerusalem, og som Alexander tillot Sanballat, hærføreren sin, å bygge for Manasses skyld, som var svigersønn til ypperstepresten Jaddua, som vi tidligere har fortalt. Dette tempelet var nå forlatt, to hundre år etter at det ble bygget. Hyrkanus inntok også Dora og Marissa, byer i Idumea, og underla seg alle idumeerne; og tillot dem å bli i det landet, hvis de ville omskjære kjønnsorganene sine og følge jødernes lover. Og de var så ivrige etter å leve i sine

forfedres land at de underkastet seg omskjærelsen og resten av den jødiske levemåten. På den tiden ble det derfor slik at de heretter ikke var annet enn jøder.

2 Men Hyrkanos, ypperstepresten, var ivrig etter å fornye vennskapsbåndet de hadde med romerne. Derfor sendte han et sendebud til dem. Og da senatet hadde mottatt brevet deres, inngikk de et vennskapsforbund med dem på følgende måte: «Fanius, sønn av Marcus pretor, samlet senatet den åttende dagen før idene av februar i senatshuset. Da var Lucius Manlius, sønn av Lucius, av Mentine-stammen, og Gaius Sempronius, sønn av Gaius, av Falern-stammen, til stede. Anledningen var at utsendingene, sendt av det jødiske folket, Simon, sønn av Dosithevs, og Apollonius, sønn av Aleksander, og Diodorus, sønn av Jason, som var gode og dydige menn, hadde noe å foreslå om det vennskapsforbundet og den gjensidige hjelpen som eksisterte mellom dem og romerne, og om andre offentlige anliggender. De ønsket at Joppe og havnene, og Gasara og kildene [til Jordan] og de mange andre byene og landene deres, som Antiokos hadde tatt fra dem i krigen, i strid med dekretet fra ...» Senatet kunne gis tilbake til dem, og at det ikke skulle være lovlig for kongens tropper å passere gjennom landet deres og landene til de som var underlagt dem. Og at de forsøk Antiokos hadde gjort under den krigen uten senatets dekret kunne gjøres ugyldige, og at de skulle sende ambassadører som skulle sørge for at de fikk tilbakebetalt det Antiokos hadde tatt fra dem, og at de skulle gjøre en vurdering av landet som var blitt lagt øde i krigen, og at de skulle gi dem

beskyttelsesbrev til kongene og det frie folket, slik at de kunne vende hjem i fred og ro. Det ble derfor bestemt, med hensyn til disse punktene, å fornye vennskapsbåndet og den gjensidige hjelpen med disse gode mennene, som var sendt av et godt og vennlig folk.» Men når det gjaldt de ønskede brevene, var svaret at senatet skulle rådføre seg om saken når deres egne saker ga dem tillatelse, og at de i fremtiden skulle bestrebe seg på at ingen lignende skade skulle påføres dem, og at deres pretor, Fanius, skulle gi dem penger fra statskassen til å dekke deres utgifter hjem. Og slik avskjediget Fanius de jødiske utsendingene, ga dem penger fra statskassen og ga senatet et dekret til dem som skulle lede dem og sørge for at de kom trygt hjem.

3 Og slik sto det til med ypperstepresten Hyrkanos. Men kong Demetrius, som ville føre krig mot Hyrkanos, var det ingen anledning eller rom for det. Både syrerne og soldatene var misfornøyd med ham, fordi han var en syk mann. Men da de sendte utsendinger til Ptolemaios, som ble kalt *Fyskon* , for at han skulle sende dem en av Selevkos' familie for å ta kongeriket. Han sendte dem Aleksander, som ble kalt *Zebina* , med en hær. Det hadde vært et slag mellom dem. Demetrius ble slått i kampen og flyktet til sin kone Kleopatra i Ptolemaios, men hans kone ville ikke ta imot ham. Han dro derfra til Tyrus og ble tatt til fange der. Han hadde lidd mye av fiendene sine før sin død, og ble drept av dem. Så tok Aleksander riket og inngikk en pakt med Hyrkanos. Men da han senere kjempet mot Antiokos, sønn av Demetrius, som ble kalt

Grypos , ble han også slått i kampen og drept.

Kapittel 10

0 [Hvordan Hyrkanus inntok Samaria og ødela det fullstendig etter striden mellom Antiokos Grypos og Antiokos Kyzicenus om riket, og hvordan Hyrkanus sluttet seg til saddukeernes sekt og forlot fariseernes.]

1 Da Antiokos hadde inntatt riket, var han redd for å føre krig mot Judea, fordi han hørte at broren hans, som også het *Antiokos* , samlet en hær mot ham fra Kyzicum. Så han ble værende i sitt eget land og bestemte seg for å forberede seg på angrepet han forventet fra broren sin, som het *Kyzicenos* , fordi han var oppvokst i den byen. Han var sønn av Antiokos, som het *Soter* , som døde i Partia. Han var bror til Demetrius, far til Grypos. For det hadde skjedd at den samme Kleopatra var gift med to brødre, som vi har fortalt andre steder. Men Antiokos Kyzicenos kom til Syria og fortsatte i mange år i krig med broren sin. Hyrkanos levde i fred hele denne tiden. Etter Antiokos' død gjorde han opprør mot makedonerne, og han viste dem ikke lenger den minste respekt. enten som deres undersåtte eller deres venn: men hans forhold var i en svært forbedrende og blomstrende tilstand i Alexander Zebinas tid, og spesielt under disse brødrene. For krigen de hadde med hverandre ga Hyrkanus muligheten til å kose seg i Judea i fred og ro, slik at han tjente en enorm sum penger. Men da Antiokos Kyzicenus herjet landet hans, viste han åpent hva han mente. Og da han så at Antiokos manglet egyptiske hjelpetropper, og at både han og broren hans var i en dårlig forfatning i kampene de

hadde med hverandre, foraktet han dem begge.

2 Så han foretok en felttog mot Samaria, en svært sterk by. Om hvis nåværende navn *Sebaste* , og dens gjenoppbygging av Herodes, skal vi snakke om ved en passende tid. Men han angrep byen og beleiret den med store møie. For han var svært misfornøyd med samaritanerne for den skaden de hadde påført folket i Marissa, en jødisk koloni, og forbundt seg med dem, og dette i lydighet mot kongene i Syria. Da han derfor hadde trukket en grøft og bygget en dobbel mur rundt byen; som var åtti stadier lang, satte han sønnene sine Antigonos og Aristobulus over beleiringen. Dette førte samaritanerne i så stor nød av hungersnød at de ble tvunget til å spise det som ikke pleide å bli spist, og tilkalle Antiokos Kyzicenos for å hjelpe dem. Han kom dem villig til unnsetning, men ble slått av Aristobulus. Og da han ble forfulgt så langt som Skytopolis av de to brødrene, slapp han unna. Så vendte de tilbake til Samaria og stengte dem inne igjen innenfor muren, helt til de ble tvunget til å sende bud etter den samme Antiokos for andre gang for å hjelpe dem. Han skaffet omkring seks tusen mann fra Ptolemaios Lathyrus, som ble sendt til dem uten morens samtykke, som da på en måte hadde kastet ham ut av sitt styre. Med disse egypterne inntok og herjet Antiokos først Hyrkanos' land, på en røvers måte. For han turte ikke å møte ham i ansiktet for å kjempe mot ham, da han ikke hadde en tilstrekkelig hær til dette formålet, men bare ut fra denne antagelsen at ved å plyndre landet hans på denne måten skulle han tvinge Hyrkanos til å beleire Samaria. Men fordi han falt i snarer og mistet mange

av soldatene sine der, dro han til Tripoli og overlot krigen mot jødene til Kallimander og Epikrates.

3 Men når det gjelder Callimander, angrep han fienden for uoverveid; og ble jaget på flukt og tilintetgjort umiddelbart. Og når det gjelder Epikrates, var han en slik pengekjær at han åpenlyst forrådte Skytopolis og andre steder i nærheten til jødene, men han klarte ikke å få dem til å heve beleiringen av Samaria. Og da Hyrkanos hadde inntatt byen; noe som ikke ble gjort før etter et års beleiring; var han ikke fornøyd med å gjøre bare det; men han rev den fullstendig; og førte bekker til den for å drukne den. For han gravde slike hulrom som kunne la vannet renne under den. Nei, han fjernet selve merkene etter at det noen gang hadde vært en slik by der. Nå fortelles det noe svært overraskende om denne ypperstepresten, Hyrkanos: hvordan Gud kom i samtale med ham. For de sier at på samme dag som sønnene hans kjempet mot Antiokos Kyzicenos, var han alene i tempelet, som yppersteprest, og ofret røkelse, og hørte en stemme om at «sønnene hans nettopp hadde beseiret Antiokos.» Og dette erklærte han åpent for hele folkemengden da han kom ut av tempelet. Og det viste seg derfor å være sant. Og i denne stillingen var Hyrkanos' anliggender.

4 Nå skjedde det på denne tiden at ikke bare de jødene som var i Jerusalem og Judea, hadde det bra, men også de av dem som var i Alexandria, Egypt og Kypros. For Kleopatra, dronningen, var i konflikt med sin sønn Ptolemaios, som ble kalt *Lathyrus* , og hun utnevnte til sine hærførere Chelkias og

Ananias, sønnene til den Onias som bygde tempelet i prefekturet Heliopolis, i likhet med det i Jerusalem, slik vi har fortalt andre steder. Kleopatra betrodde disse mennene sin hær og gjorde ingenting uten deres råd, slik Strabo fra Kappadokia bevitner når han sier slik: «Nå gjorde størstedelen, både de som kom til Kypros med oss, og de som senere ble sendt dit, opprør mot Ptolemaios umiddelbart. Bare de som ble kalt *Onias' parti*, som var jøder, forble trofaste, fordi deres landsmenn Chelkias og Ananias var i høy gunst hos dronningen.» Dette er Strabos ord.

5 Denne velstående tilstanden fikk imidlertid jødene til å misunne Hyrkanos. Men de som var verst innstilt mot ham var fariseerne, som er en av jødernes sekter, som vi allerede har fortalt dere. Disse har så stor makt over mengden at når de sier noe mot kongen eller ypperstepresten, blir de umiddelbart trodd. Hyrkanos var en av deres disippel og høyt elsket av dem. Og da han en gang inviterte dem til et festmåltid og underholdt dem vennlig, begynte han å si til dem at «de visste at han ønsket å være en rettferdig mann og gjøre alt som kunne behage Gud, noe som også var fariseernes bekjennelse. Han ønsket imidlertid at hvis de så ham fornærme seg på noe punkt og avvike fra den rette veien, skulle de kalle ham tilbake og korrigere ham.» Ved denne anledningen bekreftet de at han var fullstendig dydig. Med hvilken ros han var godt fornøyd. Men likevel var det en av gjestene hans der, som het *Eleasar*, en mann med et høflig temperament, og som frydet seg over opprørske handlinger. Denne mannen sa: «Siden du ønsker å vite

sannheten, og hvis du vil være rettferdig i alvor, så gi avkall på ditt yppersteprestedømme og nøy deg med folkets borgerlige styre.» Og da han ønsket å vite hvorfor han burde gi avkall på yppersteprestedømmet, svarte den andre: «Vi har hørt fra gamle menn at din mor hadde vært fanget under Antiokos Epifanes' regjeringstid.» Denne historien var falsk, og Hyrkanos ble provosert mot ham, og alle fariseerne hadde stor harme mot ham.

6 Nå var det en Jonatan, en svært god venn av Hyrkanos, men av saddukeernes sekt; hvis oppfatninger er helt i strid med fariseernes. Han fortalte Hyrkanos at «Eleasar hadde kastet en slik bebreidelse over ham i samsvar med alle fariseernes vanlige oppfatninger, og at dette ville bli åpenbart hvis han bare spurte dem hvilken straff de mente denne mannen fortjente? For at han kunne stole på at bebreidelsen ikke ble lagt på ham med deres godkjenning, men hvis de ville straffe ham slik hans forbrytelse fortjente.» Så svarte fariseerne at «Han fortjente slag og lenker, men at det ikke syntes riktig å straffe bebreidelser med døden.» Og fariseerne er faktisk ikke tilbøyelige til å være strenge i straffene sine, selv ved andre anledninger. Ved denne milde dommen ble Hyrkanos svært sint, og mente at denne mannen bebreide ham med deres godkjenning. Det var denne Jonathan som hovedsakelig irriterte ham og påvirket ham så mye at han fikk ham til å forlate fariseernes parti og oppheve de forordningene de hadde pålagt folket, og til å straffe dem som overholdt dem. Fra denne kilden oppsto det hatet, som han og sønnene hans møtte i mengden. Men om disse sakene skal vi

snakke heretter. Det jeg nå vil forklare er at fariseerne har overlevert folket en rekke skikker etter sine fedre, som ikke er skrevet i Mose lover. Derfor avviser saddukeerne dem og sier at vi skal anse de skikkene som står i det skrevne ord for å være obligatoriske, men ikke overholde det som er avledet fra våre forfedres tradisjon. Og angående disse tingene har det oppstått store tvister og uenigheter blant dem. Mens saddukeerne ikke klarer å overtale andre enn de rike, og ikke har folket som lyder dem, har fariseerne mengden på sin side. Men om disse to sektene, og essenerne, har jeg behandlet nøyaktig i den andre boken om jødiske anliggender.

7 Men da Hyrcanus hadde satt en stopper for dette opprøret, levde han deretter lykkelig og administrerte styret på beste måte i trettien år: og døde deretter: og etterlot seg fem sønner. Gud anså ham verdig tre av de største privilegiene: styret over sin nasjon, Det høyeste prestedømmes verdighet og profeti; for Gud var med ham og gjorde ham i stand til å vite fremtiden; og å forutsi dette spesielt, at når det gjaldt hans to eldste sønner, forutsa han at de ikke lenge ville fortsette i styret av offentlige anliggender: hvis ulykkelige katastrofe vil være verdt vår beskrivelse, slik at vi derfra kan lære hvor mye de var underlegne sin fars lykke.

Kapittel 11

0 [Hvordan Aristobulus, da han hadde tatt makten, først satte et diadem på hodet hans; og var ytterst barbarisk grusom mot sin mor og sine brødre; og hvordan han selv døde etter å ha drept Antigonos].

1 Da deres far Hyrkanos var død, hadde den eldste sønnen, Aristobulus, til hensikt å endre regjeringen til et kongerike; for det bestemte han seg for å gjøre; først og fremst sette et diadem på hodet hans, fire hundre og åttien år og tre måneder, etter at folket var blitt befridd fra det babylonske slaveriet og var blitt returnert til sitt eget land igjen. Denne Aristobulus elsket sin neste bror Antigonos; og behandlet ham som sin likemann; men de andre holdt han i lenker. Han kastet også sin mor i fengsel; fordi hun kranget med ham om regjeringen. For Hyrkanos hadde forlatt henne for å være alles herskerinne. Han gikk også til den grad av barbari at han drepte henne i fengselet av sult. Nei, han ble fremmedgjort fra sin bror Antigonos av baktalelser, og la ham til de andre som han drepte: likevel syntes han å ha en hengivenhet for ham, og gjorde ham over de andre til en partner med ham i kongeriket. Disse baktalelsene ga han først ikke æren for, delvis fordi han elsket ham og derfor ikke brydde seg om det som ble sagt mot ham, og delvis fordi han trodde bebreidelsene stammet fra misunnelse fra dem som fortalte ham. Men da Antigonos kom tilbake fra hæren, og festen da var nær når de reiser tabernakler til Guds ære, skjedde det at Aristobulus ble syk, og Antigonos dro opp til tempelet, praktfullt utkledd og med soldatene sine i rustning rundt seg, for å feire festen og be mange bønner for brorens bedring. Noen onde personer, som var sterkt innstilt på å reise uenighet mellom brødrene, benyttet anledningen til Antigonos' pompøse opptreden og de store handlingene han hadde gjort, og gikk til kongen og forverret ondsinnet hans pompøse opptreden ved

festen og lot som om alle disse omstendighetene ikke var som en privatpersons, og at disse handlingene var tegn på en påvisning av kongelig autoritet. og at hans ankomst med en sterk mannskap måtte være med den hensikt å drepe ham: og at hans måte å resonnerer på var denne: at det var tåpelig av ham, mens det var i hans makt å beherske seg, å se på det som en stor tjeneste at han ble hedret med en lavere verdighet av sin bror.

2 Aristobulus ga etter for disse beskyldningene, men passet på at broren ikke skulle mistenke ham, og at han selv ikke skulle risikere sin egen sikkerhet. Han beordret derfor vaktene sine til å ligge på et sted som var under jorden og mørkt (han lå da syk i tårnet som ble kalt *Antonia* ;) og han befalte dem at dersom Antigonos kom ubevæpnet til ham, skulle de ikke røre noen. Men hvis han var bevæpnet, skulle de drepe ham. Likevel sendte han bud til Antigonos og ba om at han skulle komme ubevæpnet. Men dronningen og de som hadde sluttet seg til henne i komplottet mot Antigonos, overtalte budbringeren til å fortelle ham det stikk motsatte: hvordan broren hans hadde hørt at han hadde laget seg en fin rustning til krig, og ba ham komme til ham i den rustningen, slik at han kunne se hvor fin den var. Antigonos, som ikke mistenkte forræderi, men stolte på brorens velvilje, kom til Aristobulus, bevæpnet, som han pleide, med hele sin rustning. for å vise ham det. Men da han kom til et sted som ble kalt *Stratos tårn*, hvor passasjen tilfeldigvis var overordentlig mørk, drepte vaktene ham. Denne døden hans viser at ingenting er sterkere enn misunnelse og baktalelse, og

at ingenting splitter menneskers velvilje og naturlige hengivenhet mer enn disse lidenskapene. Men her kan man benytte anledningen til å undre seg over en viss Judas, som var av essenernes sekt, og som aldri overså sannheten i sine spådommer. For da denne mannen så Antigonos gå forbi tempelet, ropte han til sine ledsagere og venner, som bodde hos ham som hans lærde, for å lære kunsten å forutsi kommende ting; at «Det var godt for ham å dø nå, siden han hadde talt falskt om Antigonos, som fortsatt lever, og jeg ser ham gå forbi: selv om han hadde forutsagt at han skulle dø på stedet som kalles *Stratos tårn* , akkurat den dagen: mens stedet ennå er seks hundre stadier unna, hvor han hadde forutsagt at han skulle bli drept: og fortsatt er denne dagen allerede forbi: slik at han var i fare for å vise seg å være en falsk profet.» Mens han sa dette, og det i et melankolsk humør, kom nyheten om at Antigonos var drept, på et sted under jorden; som selv også ble kalt *Stratos tårn* : eller med samme navn som det Cesarea som ligger ved havet. Denne hendelsen satte profeten i stor uorden.

3 Men Aristobulus angret umiddelbart dette drapet på broren sin. På grunn av dette økte sykdommen hans, og han ble urolig i sinnet sitt over skylden for en slik ondskap, slik at innvollene hans ble fordervet av den uutholdelige smerten, og han kastet opp blod. I det øyeblikket gled en av tjenerne som tjente ham og bar bort blodet hans, ved guddommelig forsyn, som jeg ikke kan unngå å anta, ned og utøste en del av blodet sitt på det stedet der det var flekker av Antigonos' blod, der den drepte fortsatt

var igjen. Og da tilskuerne ropte, som om tjeneren med vilje hadde utøst blodet på det stedet, hørte Aristobulus det, og spurte hva som var i veien? Og siden de ikke svarte ham, var han desto mer ivrig etter å vite hva det var. Det er naturlig for mennesker å mistenke at det som er skjult på denne måten er svært ille. Så da han truet og tvang dem til å snakke med redsel, fortalte de ham til slutt sannheten. Hvorpå han felte mange tårer, i den sinnsforstyrrelsen som oppsto fra hans bevissthet om hva han hadde gjort; og han stønnet dypt og sa: «Jeg forstår derfor ikke at jeg skal skjules for Gud i de ugudelige og grufulle forbrytelsene jeg har gjort meg skyldig i, men en plutselig straff kommer over meg for å ha utøst mine slektnings blod. Og nå, du min mest uforskammede kropp, hvor lenge vil du beholde en sjel som burde dø for å blidgjøre spøkelsene til min bror og min mor? Hvorfor gir du ikke alt på en gang? Og hvorfor gir jeg blodet mitt dråpe for dråpe til dem jeg så ondskapsfullt har myrdet?» Med disse siste ord døde han: etter å ha regjert i ett år. Han ble kalt en elsker av grekerne og hadde gitt sitt eget land mange fordeler og førte krig mot Iturea og la en stor del av det til Judea og tvang innbyggerne, hvis de ville bli værende i det landet, til å bli omskåret og leve i henhold til de jødiske lovene. Han var naturlig nok en oppriktig mann og en mann med stor beskjedenhet: som Strabo vitner om i Timagenes' navn; som sier slik: «Denne mannen var oppriktig og svært tjenlig for jødene. For han la til et land til dem og sikret dem en del av itureernes nasjon; og bandt dem til dem ved omskjærelsen av kjønnsorganene deres.»

Kapittel 12

0 [Hvordan Aleksander , etter å ha tatt makten, foretok en ekspedisjon mot Ptolemaios , og deretter hevet beleiringen av frykt for Ptolemaios Lathyrus . Og hvordan Ptolemaios førte krig mot ham, fordi han hadde sendt bud til Kleopatra for å overtale henne til å føre krig mot Ptolemaios; og likevel lot som om han var venn med ham; da han slo jødene i slaget.]

1 Da Aristobulus var død, slapp hans kone Salome, som av grekerne ble kalt *Alexandra* , sine brødre ut av fengselet (for Aristobulus hadde holdt dem i lenker; som vi allerede har sagt :) og gjorde Aleksander Janneus til konge. Han var den overlegne i alder og måtehold. Dette barnet ble hatet av sin far så snart det var født, og han fikk aldri lov til å komme frem for sin far før han døde. Anledningen til dette hatet er beskrevet slik. Da Hyrkanus mest elsket de to eldste av sine sønner, Antigonos og Aristobulus, viste Gud seg for ham i søvne. Han spurte hvem av sønnene hans som skulle bli hans etterfølger. Da Gud viste ham Aleksanders ansikt, ble han bedrøvet fordi han skulle arve all sin eiendom, og lot ham bli oppfostret i Galilea. Gud bedro imidlertid ikke Hyrkanos. Etter Aristobulus ' død tok han riket. Han drepte en av hans brødre, som hadde påvirket riket, og den andre, som valgte å leve et privat og stille liv, satte han høyt.

2 Da Aleksander Janneus hadde etablert regjeringen, på den måten han anså best, foretok han en ekspedisjon mot Ptolemais. Etter å ha beseiret mennene i slaget, sperret han dem inne i byen, satte seg rundt den og beleiret den. For av sjøbyene var det bare Ptolemais og Gaza som gjensto å erobre, foruten Stratos tårn og Dora, som ble holdt

av tyrannen Zoilus. Mens Antiokos Filometor, og Antiokos, som ble kalt *Kyzicenus* , førte krig mot hverandre og ødela hverandres hærer, kunne folket i Ptolemais ikke få hjelp fra dem. Men da de var i nød under denne beleiringen, kom Zoilus, som besatte Stratos tårn og Dora og hadde en legion soldater, og som i anledning av kampen mellom kongene selv utøvde tyranni, og ga litt hjelp til folket i Ptolemais. Kongene hadde heller ikke et slikt vennskap for dem at de skulle håpe på noen fordel fra dem. Begge disse kongene var i tilfelle brytere: som fant seg selv mangelfulle i styrke, men likevel skammet seg over å gi etter, utsatte kampen ved latskap og ved å ligge stille så lenge de kunne. Det eneste håpet de hadde igjen, var fra kongene i Egypt og fra Ptolemaios Lathyrus, som nå holdt Kypros; og som kom til Kypros da han ble drevet fra Egypts styre av sin mor Kleopatra. Så sendte folket i Ptolemaios bud til denne Ptolemaios Lathyrus; og ba ham komme, som en konføderert, for å redde dem, nå som de var i slik fare, fra Alexanders hender. Og ettersom ambassadørene ga ham håp om at hvis han ville dra over til Syria, ville han ha folket i Gaza på Ptolemaios' side. Som de også sa, at Zoilus, og dessuten sidonierne og mange andre ville hjelpe dem; så han ble oppløftet ved dette, og gjorde flåten sin klar så snart som mulig.

3 Men i dette tidsrommet fikk Demenetos, en som var dyktig til å overtale folk til å gjøre som han ville, og en leder for folket, folket i Ptolemaios til å endre mening og sa til dem at «det var bedre å risikere å være underlagt jødene enn å innrømme åpenbart slaveri ved å overgi seg til en herre; og

dessuten å ikke bare ha krig for tiden, men å forvente en mye større krig fra Egypt. For Kleopatra ville ikke overse en hær samlet av Ptolemaios for seg selv, utenfor nabolaget; men ville komme mot dem med en stor hær av sin egen: og dette fordi hun også arbeidet med å drive sønnen sin ut av Kypros: at når det gjelder Ptolemaios, hvis håpet sviktet, kunne han fortsatt trekke seg tilbake til Kypros: men at de ville bli etterlatt i størst mulig fare.» Nå, selv om Ptolemaios hadde hørt om forandringen som hadde skjedd i folket i Ptolemaios, fortsatte han likevel reisen sin; og kom til landet som kalles *Sycamine* ; og satte hæren sin i land der. Denne hæren hans i alt, hest og fot til sammen, var omtrent tretti tusen mann. Med dem marsjerte han nær Ptolemais, og der slo han leir. Men da folket i Ptolemais verden tok imot hans utsendinger eller ville høre på hva de hadde å si, ble han svært bekymret.

4 Men da Zoilus og folket i Gaza kom til ham og ba om hans hjelp, fordi landet deres var herjet av jødene og av Aleksander, beleiret Aleksander ham av frykt for Ptolemaios. Da han hadde trukket hæren sin tilbake til sitt eget land, brukte han senere en list ved å i all hemmelighet invitere Kleopatra til å komme mot Ptolemaios, men offentlig lot han som om han ønsket et vennsforbund og gjensidig hjelp med ham. Han lovet å gi ham fire hundre talenter sølv og ba om at han som gjengjeldelse skulle ta tyrannen Zoilus av banen og gi landet sitt til jødene. Og da inngikk Ptolemaios med glede et slikt vennsforbund med Aleksander og undertrykte Zoilus. Men da han senere hørte at han i all hemmelighet hadde sendt bud til

Kleopatra, hans mor, brøt han forbundet med ham, som han likevel hadde bekreftet med en ed, og angrep ham og beleiret Ptolemaios fordi de ikke ville ta imot ham. Men han lot generalene sine være igjen med deler av styrkene sine for å fortsette beleiringen, og dro umiddelbart selv med resten for å legge Judea øde. Og da Alexander forsto at dette var Ptolemaios' intensjon, samlet han også rundt femti tusen soldater fra sitt eget land; nei, som noen forfattere har sagt, åtti tusen. Han tok deretter hæren sin og dro for å møte Ptolemaios. Men Ptolemaios angrep Asochis, en by i Galilea, og inntok den med makt på sabbatsdagen: og der tok han rundt ti tusen slaver og en stor mengde annet bytte.

5 Han prøvde deretter å innta Sepforis, som var en by ikke langt fra den som ble ødelagt, men mistet mange av sine menn. Likevel dro han for å kjempe mot Aleksander. Aleksander møtte ham ved elven Jordan, nær et sted som heter *Safot* [ikke langt fra elven Jordan], og slo leir nær fienden. Han hadde imidlertid åtte tusen mann i første rekke, som han kalte *Hecatontomachi*, med messingskjold. De i første rekke av Ptolemaios' soldater hadde også skjold dekket av messing. Men Ptolemaios' soldater var på andre måter underlegne Aleksanders, og var derfor mer redde for å løpe farer. Men Filostefanos, leirmesteren, ga dem stort mot og beordret dem til å passere elven, som var mellom leirene deres. Aleksander syntes heller ikke det var passende å hindre deres overfart. Han mente at hvis fienden først hadde fått elven i ryggen, ville han lettere ta dem til fange når

de ikke kunne flykte fra slaget. I begynnelsen var handlingene på begge sider like, både med hendene og med deres hurtighet, og begge hærene utførte et stort blodbad. Men Aleksander var overlegen, helt til Filostefanos beileilig sendte frem hjelpetroppene for å hjelpe dem som ga etter. Men siden det ikke fantes noen hjelpetroppene til å hjelpe den delen av jødene som ga etter, flyktet de, og de som var i nærheten av dem hjalp dem ikke, men flyktet sammen med dem. Ptolemaios' soldater handlet imidlertid annerledes. De fulgte jødene og drepte dem, helt til de som drepte dem, til slutt forfulgte dem etter at de hadde drevet dem alle på flukt. De drepte dem så lenge at jernvåpnene deres ble sløve, og hendene deres ble ganske slitne etter blodbadet. For det ble sagt at tretti tusen mann da ble drept. Timagenes sier at de var femti tusen. Resten ble tatt til fange, og den andre delen flyktet til sitt eget land.

6 Etter denne seieren erobret Ptolemaios hele landet, og da natten falt på, oppholdt han seg i visse landsbyer i Judea. Da han fant dem fulle av kvinner og barn, befalte han soldatene sine å kvele dem og skjære dem i stykker, og deretter kaste dem i kokende kjeler, og deretter fortære lemmene deres som ofre. Denne befalingen ble gitt, slik at de som flyktet fra slaget og kom til dem, kunne tro at fiendene deres var kannibaler, og spise menneskekjøtt, og av den grunn kunne bli enda mer skremt av dem ved et slikt syn. Og både Strabo og Nikolaus [fra Damaskus] bekrefter at de brukte disse menneskene på denne måten, som jeg allerede har fortalt. Ptolemaios tok også Ptolemaios med makt, som vi har forklart andre steder

Kapittel 13

0 [Hvordan Aleksander , basert på det gjensidige forsvarsforbundet som Kleopatra hadde inngått med ham, foretok en ekspedisjon mot Celesyria og fullstendig styrtet byen Gaza . Og hvordan han drepte mange titusenvise av jøder som gjorde opprør mot ham. Også angående Antiokos Grypos , Selevkos , Antiokos Kyzicenos , Antiokos Pius og andre.]

1 Da Kleopatra så at sønnen hennes hadde blitt stor og lagt Judea øde uten forstyrrelser, og at hun hadde fått byen Gaza under sitt herredømme, bestemte hun seg for ikke lenger å overse hva han hadde gjort. Da han nesten var ved portene hennes, konkluderte hun med at han nå, da han var så mye sterkere enn før, ville være svært begjærlig etter herredømmet over egypterne. Men hun marsjerte umiddelbart mot ham med en flåte til sjøs og en fotsoldathær til lands, og gjorde jødene Chelkias og Ananias til generaler for hele sin hær. Hun sendte mesteparten av sin rikdom, sine barnebarn og sitt testamente til folket i Kos. Kleopatra beordret også sin sønn Aleksander å seile med en stor flåte til Fønikia, og da landet hadde gjort opprør, kom hun til Ptolemais, og fordi folket i Ptolemais ikke tok imot henne, beleiret hun byen. Men Ptolemaios dro ut av Syria og skyndte seg inn i Egypt, i den tro at han ville finne det blottet for en hær og snart innta det. Men håpet hans sviktet. På dette tidspunktet døde Chelcias, en av Kleopatras generaler, tilfeldigvis i Celesyria mens han forfulgte Ptolemaios.

2 Da Kleopatra hørte om sønnens forsøk, og at hans egyptiske ekspedisjon ikke lyktes i henhold til forventningene, sendte hun en del av hæren sin dit og drev ham ut av

landet. Da han kom tilbake fra Egypt, ble han om vinteren i Gaza. I den tiden beleiret Kleopatra garnisonen som var i Ptolemaios, i tillegg til byen. Og da Alexander kom til henne, ga han henne gaver og slike tegn på respekt som var passende. Siden han under de elendighetene han utholdt av Ptolemaios ikke hadde noen annen tilflukt enn henne. Nå var det noen av vennene hennes som overtalte henne til å gripe Alexander og løpe over og ta landet i besittelse, og ikke sitte stille og se en slik mengde modige jøder underlagt én mann. Men Ananias' råd var i strid med deres; som sa at «Hun ville gjøre en urettferdig handling hvis hun fratok en mann som var hennes allierte den autoriteten som tilhørte ham; og dette en mann som er i slekt med oss. For, sa han, jeg vil ikke at du skal være uvitende om dette, at den urettferdigheten du gjør mot ham, vil gjøre alle oss som er jøder til dine fiender.» Dette Ananias' ønske etterkom Kleopatra, og skadet ikke Alexander; men inngikk et forbund om gjensidig hjelp med ham i Skytopolis, en by i Celesyria.

3 Da Alexander var blitt befridd fra frykten han var i for Ptolemaios, foretok han snart en ekspedisjon mot Celesyria. Han inntok også Gadara etter en beleiring på ti måneder. Han inntok også Amathus, en svært sterk festning som tilhørte innbyggerne ovenfor Jordan, hvor Theodorus, sønn av Zeno, hadde sin viktigste skatt, og det han anså som høyst verdifullt. Denne Zeno angrep uventet jødene og drepte ti tusen av dem, og beslagla Alexanders bagasje. Likevel skremte ikke denne ulykken Alexander, men han foretok en ekspedisjon til de maritime delene av landet, Rafia og Anthedon (navnet

som kong Herodes senere endret til Agripias), og tok selv det med makt. Men da Alexander så at Ptolemaios hadde trukket seg tilbake fra Gaza til Kypros, og at hans mor Kleopatra hadde returnert til Egypt, ble han sint på folket i Gaza fordi de hadde invitert Ptolemaios til å hjelpe dem. og beleiret byen deres og herjet landet deres. Men da Apollodot, hærføreren i Gaza, angrep jødene leir om natten med to tusen utenlandske og ti tusen og femti av sine egne styrker, seiret Gazas folk mens natten varte, fordi fienden ble overtalt til å tro at det var Ptolemaios som angrep dem. Men da dagen kom, og denne feilen ble rettet, og jødene visste sannheten i saken, kom de tilbake igjen og angrep Gazas folk og drepte omtrent tusen av dem. Men Gazas folk motsto dem standhaftig og ikke ville gi etter for deres mangel på noe eller for den store mengden som ble drept, for de ville heller lide enhver vanskelighet enn å komme under fiendens makt. Aretas, arabernes konge, en person som den gang var svært berømt, oppmuntret dem til å fortsette raskt og lovet dem at han ville komme dem til unnsetning. Men det skjedde at Apollodot ble drept før han kom. For hans bror Lysimakos misunnet ham for det store ryktet han hadde fått blant innbyggerne, og drepte ham. Han samlet hæren og overga byen til Aleksander. Aleksander lot seg først rolig, men satte senere hæren sin mot innbyggerne i Gaza og ga dem tillatelse til å straffe dem. Noen gikk én vei, noen en annen og drepte innbyggerne i Gaza. Likevel var de ikke feige i hjertet, men motsatte seg dem som kom for å drepe dem, og drepte like mange av jødene. Noen av dem brente sine egne hus da de så seg

selv forlatt, for at fienden ikke skulle få noe av byttet deres. Noen av dem drepte med egne hender barna og konene sine, siden de ikke hadde noen annen utvei enn å unngå slaveri. Men senatorene, som var i alt fem hundre, flyktet til Apollos tempel. (For dette angrepet ble tilfeldigvis gjort) mens de satt), som Aleksander drepte. Og da han hadde fullstendig styrtet byen deres, vendte han tilbake til Jerusalem etter å ha tilbrakt et år under beleiring.

4 Omtrent på denne tiden døde Antiokos, som ble kalt Grypos. Hans død var forårsaket av Herakleons forræderi; da han hadde levd i førtifem år og regjert tjue år. Hans sønn Selevkos etterfulgte ham i riket; og førte krig mot Antiokos, sin fars bror, som ble kalt *Antiokos Kyzikenos* , og slo ham, tok ham til fange og drepte ham. Men etter en stund kom Antiokos, sønn av Kyzikenos, som ble kalt *Pius* , til Aradus; og satte diademmet på sitt eget hode; og førte krig mot Selevkos, slo ham og drev ham ut av hele Syria. Men da han flyktet fra Syria, kom han til Mopsuestia igjen og krevde penger av dem. Men folket i Mopsuestia ble harme over det han gjorde; og brente ned palasset hans og drepte ham, sammen med vennene hans. Men da Antiokos, sønn av Kyzikenos, var konge av Syria, førte Antiokos, Selevkos' bror, krig mot ham, og ble overvunnet og ødelagt, han og hans hær. Etter ham tok hans bror Filip på seg diademmet og regjerte over en del av Syria. [An. 93.] Men Ptolemaios Lathyrus sendte bud etter sin fjerde bror, Demetrius, som het *Eukeros* , fra Knidus; og gjorde ham til konge av Damaskus. Begge disse brødrene motarbeidet Antiokos heftig, men døde

snart. For da han kom som hjelpemann til Laodike, dronningen av gileadittene, da hun førte krig mot partherne, og han kjempet tappert, falt han: mens Demetrius og Filip styrte Syria, slik det er blitt fortalt andre steder.

5 Når det gjelder Aleksander, var hans eget folk opprørske mot ham. For under en høytid som ble feiret da han sto på alteret og skulle ofre, reiste folket seg mot ham og kastet sitroner på ham. [Som de da hadde i hendene, fordi] jødernes lov krevde at alle skulle ha grener av palmetre og sitrontre på løvhyttefesten: noe vi har fortalt andre steder. De hånet ham også, som om han var avkom fra en fange, og derfor uverdigg sin verdighet og å ofre. Da ble han rasende og drepte omtrent seks tusen av dem. Han bygde også en skillevegg av tre rundt alteret; og tempelet; helt til denne skilleveggen; innenfor hvilken det bare var lovlig for prestene å komme inn. Og på denne måten hindret han folkemengden fra å komme mot ham. Han holdt også fremmede fra Pisidiæ og Kilikia tilbake. For når det gjaldt syrerne, var han i krig med dem, og brukte dem derfor ikke. Han overvant også araberne, som moabittene og gileadittene, og fikk dem til å betale tributt. Dessuten knuste han Amathus, mens Theodorus ikke turte å kjempe mot ham. Men ettersom han hadde sluttet seg til kamp med Obedas, arabernes konge, og falt i et bakholdsangrep på steder som var ulendte og vanskelige å reise over, ble han kastet ned i en dyp dal av mengden kameler ved Gadara, en landsby i Gilead, og slapp så vidt unna med livet i behold. Derfra flyktet han til Jerusalem. Hvor, i tillegg til sin andre uheldige suksess, nasjonen

fornærmet ham, og han kjempet mot dem i seks år og drepte ikke færre enn femti tusen av dem. Og da han ønsket at de skulle opphøre sin ondskap mot ham, hatet de ham enda mer på grunn av det som allerede hadde skjedd. Og da han spurte dem hva han burde gjøre? De ropte alle at «han burde drepe seg selv.» De sendte også bud til Demetrius Eucerus og ba ham om å inngå et gjensidig forsvarsforbund med dem.

Kapittel 14

0 [Hvordan Demetrius Eucerus beseiret Aleksander , og likevel etter kort tid trakk seg tilbake fra landet av frykt for jødene . Likeledes hvordan Aleksander drepte mange av jødene og dermed unngikk sine problemer. Angående Demetrius ' død.]

1 Så kom Demetrius med en hær, tok med seg de som hadde invitert ham, og slo leir nær byen Sikem. Der gikk Aleksander mot Demetrius med sine seks tusen to hundre leiesoldater og omtrent tjue tusen jøder som var av hans følge, som hadde tre tusen ryttere og førti tusen fotfolk. Begge sider gjorde store anstrengelser: Demetrius prøvde å få bort leiesoldatene som var med Aleksander, fordi de var grekere, og Aleksander prøvde å få bort jødene som var med Demetrius. Men da ingen av dem klarte å overtale dem til å gjøre det, kom de til et slag, og Demetrius vant seierherren. Alle Aleksanders leiesoldater ble drept, etter at de hadde vist sin troskap og mot. Et stort antall av Demetrius' soldater ble også drept. **2** Da Aleksander flyktet til fjellene, kom seks tusen jøder [fra Demetrius] til ham i medlidenhet med hans skjebnesving. Demetrius ble redd og trakk seg tilbake fra landet. Etter dette kjempet jødene mot

Aleksander, og de ble slått og drept i stort antall i de mange slagene de hadde hatt. Han innesperret de mektigste av dem i byen Betome og beleiret dem der. Da han hadde inntatt byen og fått mennene i sin makt, førte han dem til Jerusalem og utførte en av de mest barbariske handlingene i verden mot dem. Mens han holdt fest med sine konkubiner, beordret han at omtrent åtte hundre av dem skulle korsfestes, og mens de levde, beordret han at strupene på barna og konene deres skulle kuttes av foran øynene deres. Dette var riktignok en hevn for skadene de hadde påført ham, en straff som likevel var av umenneskelig art, selv om vi antar at han aldri hadde vært så plaget som han faktisk hadde vært av krigene sine med dem. For han hadde, ved deres hjelp, kommet til den ytterste fare, både for sitt liv og sitt rike, mens de ikke bare var fornøyde med å kjempe mot ham, men også introduserte fremmede for samme formål. Nei, til slutt reduserte de ham til den grad av nødvendighet at han ble tvunget til å gi tilbake til kongen av Arabia landet Moab og Gilead, som han hadde underlagt seg, og stedene som var i dem, slik at de ikke skulle slutte seg til dem i krigen mot ham, slik de hadde gjort ti tusen andre ting som hadde en tendens til å fornærme og bebreide ham. Imidlertid ser denne barbari ut til å ha vært uten noen nødvendighet. På grunn av dette bar han navnet til en *thraker* blant jødene. Hvorpå soldatene som hadde kjempet mot ham, omtrent åtte tusen i antall, flyktet om natten og forble flyktninger hele tiden Alexander levde. Som nå var frigjort fra ytterligere forstyrrelser fra dem, hersket resten av tiden sin i den største ro.

3 Men da Demetrius hadde dratt ut av Judea, dro han til Berøa og beleiret sin bror Filip. Han hadde med seg ti tusen fotfolk og tusen ryttere. Strato, tyrannen i Berøa, Filips forbundne medborger, kalte imidlertid inn Sizon, herskeren over de arabiske stammene, og Mithridates Sinax, herskeren over partherne. Disse kom med et stort antall styrker og beleiret Demetrius i leiren hans, som de hadde drevet dem inn i med pilene sine. De tvang dem som var med ham, til å overgi seg selv av tørst. De tok derfor mye bytte fra landet, og Demetrius selv. De sendte ham til Mithridates, som da var konge av Parthia. Men de som de tok til fange av folket i Antiokia, ga de tilbake til antiokerne uten noen belønning. Mithridates, kongen av Parthia, hadde Demetrius i stor ære. helt til Demetrius døde av sykdom. Kort etter at kampen var over, kom Filip til Antiokia og inntok byen og regjerte over Syria.

Kapittel 15

0 [*Hvordan Antiokos , som het Dionysos , og etter ham Aretas , foretok ekspedisjoner til Judea. Likeledes hvordan Aleksander inntok mange byer, og deretter vendte tilbake til Jerusalem , og døde etter tre års sykdom. Og hvilket råd han ga Alexandra.*]

1 Etter dette strebet Antiokos, som ble kalt *Dionysos*, og var Filips bror, etter herredømmet; og kom til Damaskus, og fikk makten i sine hender, og der regjerte han. Men mens han førte krig mot araberne, hørte hans bror Filip om det, og kom til Damaskus. Der overga Milesius, som hadde blitt igjen som guvernør over festningen, og damaskenerne selv byen til ham. Likevel, fordi Filip var blitt utakknemlig mot ham, og

ikke hadde gitt ham noe av det han hadde håpet på å få ham inn i byen; men ville at det skulle antas at den heller var overgitt av frykt, enn av Milesius' godhet; og fordi han ikke hadde belønnet ham slik han burde ha gjort, ble han mistenkt av ham; og derfor ble han tvunget til å forlate Damaskus igjen. For Milesius tok ham på fersken da han marsjerte ut i Hippodromen, og sperret ham inne der; og beholdt Damaskus for Antiokos [Eukeros]. Da han hørte hvordan Filips saker sto, kom han tilbake fra Arabia. Han kom også straks og foretok en ekspedisjon mot Judea med åtte tusen bevæpnede fotsoldater og åtte hundre ryttere. I frykt for hans ankomst gravde Alexander en dyp grøft, som begynte ved Chabarzaba, som nå kalles *Antipatris* , til Joppesjøen, hvor bare hans hær kunne føres mot ham. Han reiste også en mur og reiste tretårn og mellomliggende skanser på hundre og femti stadier, og der ventet han Antiokos' ankomst. Men han brente dem snart alle sammen og lot hæren sin dra gjennom den veien til Arabia. Den arabiske kongen [Aretas] trakk seg først tilbake, men dukket senere plutselig opp med ti tusen ryttere. Antiokos ga dem møte og kjempet desperat. Og da han hadde vunnet seieren og brakte noen hjelpetropper til den delen av hæren sin som var i nød, ble han drept. Da Antiokos hadde falt, flyktet hæren hans til landsbyen Kana, hvor størstedelen av dem omkom av hungersnød.

2 Etter ham regjerte Aretas over Celesyria: ettersom han ble kalt til regjering av de som holdt Damaskus, på grunn av hatet de næret mot Ptolemaios Menneus. Han foretok også derfra en ekspedisjon mot Judea og slo Aleksander i kamp, nær et

sted som heter *Adida* . Likevel trakk han seg tilbake fra Judea, på visse betingelser som ble avtalt mellom dem.

3 Men Aleksander marsjerte igjen til byen Dios, og inntok den. Deretter foretok han en ekspedisjon mot Essa, hvor den beste delen av Zenos skatter var. Der omringet han stedet med tre murer. Etter å ha inntatt byen i kamp, marsjerte han til Golan og Selevkia. Da han hadde inntatt disse byene, tok han i tillegg til dem den dalen som kalles *Antiokos* -dalen , samt festningen Gamala. Han anklaget også Demetrius, som var guvernør over disse stedene, for mange forbrytelser og sendte ham ut. Etter å ha tilbrakt tre år i denne krigen, vendte han tilbake til sitt eget land. Jødene tok imot ham med glede på grunn av hans gode seier.

4 På denne tiden hadde jødene besittelse av følgende byer som hadde tilhørt syrerne, idumeerne og fønikerne. Ved sjøsiden Stratos tårn, Apollonia, Joppe, Jamnia, Asjdod, Gaza, Anthedon, Rafia og Rhinocolaura. Midt i landet, nær Idumea, Adora og Marissa: nær Samaria-landet, Karmelfjellet og Tabor-fjellet, Skytopolis og Gadara. Fra Gaulonitis-landet, Selevkia og Gabala: I Moab-landet, Hesjbon, og Medaba, Lemba og Oronas, Geliton, Zara, Kilikes-dalen og Pella. Disse sistnevnte ødela de fullstendig, fordi innbyggerne ikke ville tåle å endresine religiøse ritualer med de som var særegne for jødene. Jødene eide også andre av de viktigste byene i Syria, som var blitt ødelagt.

5 Etter dette ble kong Alexander syke av drikking og hadde en kvartansk feber som holdt ham fast i tre år. Han ville ikke slutte å dra ut med hæren sin før han var fullstendig

utslitt av strevet han hadde gjennomgått, og døde i nærheten av Ragaba, en festning hinsides Jordan. Men da dronningen så at han var nær døden og ikke lenger hadde noe håp om å overleve, kom hun gråtende og sørgende til ham. Hun sørget over seg selv og sønnene sine over den øde tilstanden de skulle overlates til. Hun sa til ham: «Hvem overlater du meg og mine barn til? Vi er blottet for all annen støtte, og dette når du vet hvor mye vondt din nasjon vil bære deg?» Men han ga henne følgende råd: «Hun trengte bare å følge det han ville foreslå for å beholde kongeriket trygt sammen med barna sine: at hun skulle skjule hans død for soldatene inntil hun hadde inntatt den plassen; at hun etter dette skulle dra i triumf, som en seier, til Jerusalem; og legge noe av sin autoritet i fariseernes hender: for at de skulle rose henne for den æren hun hadde vist dem; og forsone nasjonen med henne. For han fortalte henne at de hadde stor autoritet blant jødene, både til å skade dem de hatet, og til å bringe fordeler til dem de var vennlig innstilt mot. Fordi de da blir trodd best av alle av mengden når de taler noe alvorlig mot andre; selv om det bare er av misunnelse mot dem. Og han sa at det var ved deres hjelp at han hadde pådratt seg nasjonens mishag, som han faktisk hadde skadet. Derfor, sa han, når du kommer til Jerusalem, send bud etter de ledende mennene blant dem; og vis dem mitt legeme; og med stor oppriktighet, gi dem tillatelse til å bruke det som [?] selve behager de: om de vil vanære den døde kroppen ved å nekte den å bli begravet; som om de har lidd alvorlig på grunn av meg; eller om de i sin vrede vil påføre

kroppen noen annen skade. Lov dem også at du ikke vil gjøre noe uten dem i rikets anliggender. Hvis du bare sier dette til dem, skal jeg få æren av en mer strålende begravelse fra dem enn du kunne ha gitt meg: og når det er i deres makt å misbruke min døde kropp, vil de ikke påføre den noen skade i det hele tatt, og du skal herske i sikkerhet.» Så da han hadde gitt sin kone dette rådet, døde han: etter at han hadde regjert i tjuesju år, og levd femti år i løpet av ett.

Kapittel 16

0 [*Hvordan Alexandra , ved å oppnå fariseernes velvilje , beholdt riket i ni år: og deretter, etter å ha utført mange strålende gjerninger, døde.*]

1 Da Alexandra hadde inntatt festningen, handlet hun som mannen hennes hadde foreslått. Hun talte til fariseerne og la alt i deres makt, både når det gjaldt den døde kroppen og rikets anliggender. Dermed stilnet hun deres sinne mot Alexander og fikk dem til å vise ham velvilje og vennskap. Han kom da blant mengden og holdt taler til dem. Han la frem for dem Alexanders gjerninger. Han fortalte dem at de hadde mistet en rettferdig konge. Med den ros de ga ham, fikk de dem til å sørge og være i sorg over ham. Så han fikk en mer strålende begravelse enn noen av kongene før ham. Alexander etterlot seg to sønner: Hyrkan og Aristobulus, men overlot riket til Alexandra. Når det gjaldt disse to sønnene, var Hyrkan ikke i stand til å styre offentlige anliggender og frydet seg over et stille liv. Men den yngre, Aristobulus, var en aktiv og modig mann. Og fordi hun var denne kvinnen, Alexandra, var hun elsket av mengden. fordi

hun virket misfornøyd med lovbruddene mannen hennes hadde gjort seg skyldig i.

2 Så gjorde hun Hyrkanus til yppersteprest, fordi han var den eldste, men enda mer fordi han ikke brydde seg om å blande seg inn i politikk, og tillot fariseerne å gjøre alt. Mot hvem hun også beordret folkemengden å være lydige. Hun gjeninnførte også de skikkene som fariseerne hadde innført, i henhold til sine forfedres tradisjoner, og som hennes svigerfar, Hyrkanus, hadde opphevet. Så hun hadde riktignok navnet Regent, men fariseerne hadde autoriteten. For det var de som gjeninnførte de som var blitt forvist, og satte fri de som var fanger, og for å si det på én gang, de skilte seg ikke i noe fra Lords. Dronningen tok seg imidlertid også av rikets anliggender og samlet en stor gruppe leiesoldater, og økte sin egen hær i en slik grad at hun ble forferdelig mot nabotyrannene og tok dem som gisler. Og landet var fullstendig i fred; med unntak av fariseerne, for de forstyrret dronningen og ønsket at hun skulle drepe dem som overtalte Aleksander til å drepe de åtte hundre mennene. Deretter skar de over strupen på en av dem, Diogenes; og etter ham gjorde de det samme med flere, den ene etter den andre, helt til de mektigste mennene kom inn i palasset, og Aristobulus med dem. For han virket misfornøyd med det som var gjort, og det viste seg åpenbart at hvis han fikk muligheten, ville han ikke la moren sin fortsette slik. «Dette minnet dronningen om hvilke store farer de hadde gått gjennom, og store ting de hadde gjort: hvorved de hadde vist sin faste troskap til sin herre. I en slik grad at de hadde mottatt de største gunstbevisninger fra ham. Og de ba henne om at hun ikke fullstendig ville

ødelegge håpene deres; slik det nå skjedde; at når de hadde unnsuppet farene som oppsto fra deres [åpenbare] fiender, skulle de bli avskåret hjemme, av sine [private] fiender, som rå dyr; uten noen hjelp overhodet. De sa også at hvis deres motstandere ville være fornøyde med dem som allerede var blitt drept, ville de tålmodig ta det som var gjort; på grunn av sin naturlige kjærlighet til sine guvernører: men hvis de måtte forvente det samme for fremtiden også, ba de henne om å bli avskjediget fra tjenesten. For de orket ikke å tenke på å prøve noen metode for sin befrielse uten henne: men ville heller dø frivillig, foran palassporten, i tilfelle hun ikke ville tilgi dem. Og at det var en stor skam, både for dem selv og for dronningen, at da de ble forsømt av henne, skulle de bli pisket av hennes manns fiender. Fordi Aretas, den arabiske kongen og monarkene, ville gi noen belønning hvis de kunne få slike menn som utenlandske hjelpetjenere; for hvem selve navnene deres, før stemmene deres blir hørt, kanskje kan være forferdelige. Men hvis de ikke kunne oppnå dette, deres andre forespørsel, og hvis hun hadde bestemt seg for å foretrekke fariseerne fremfor dem, insisterte de fortsatt på at hun ville plassere dem alle i sine festninger. For hvis en dødelig demon har en konstant hat mot Aleksanders hus, ville de være villige til å ta sin del og bo i en privat stilling der.»

3 Da disse mennene sa dette, og påkalte Alexanders ånd for å vise medfølelse med de som allerede var drept, og de som var i fare for det, brøt alle tilskuerne ut i gråt. Men Aristobulus gjorde det meste åpenbart hva han følte, og brukte mange bebreidende uttrykk til sin mor: [og sa] «Nei, sannelig,

saken er slik: de har selv vært opphavsmenn til sine egne ulykker: de har tillatt en kvinne, som mot fornuften var gal av ambisjon, å herske over dem, da det fantes sønner i deres blomstring som var bedre egnet til det.» Så Alexandra, som ikke visste hva hun skulle gjøre med noen anstendighet, overlot festningene til dem; alle unntatt Hyrkania, Alexandrium og Macherus, hvor hennes viktigste skatter var. Etter en liten stund sendte hun også sønnen Aristobulus med en hær til Damaskus; mot Ptolemaios, som ble kalt *Menneus*, som var en så dårlig nabo til byen. Men han gjorde ingenting betydelig der, og vendte derfor hjem.

4 Omtrent på denne tiden kom det nyheten om at Tigranes, kongen av Armenia, hadde stormet inn i Syria med fem hundre tusen soldater; og var på vei mot Judea. Denne nyheten, som man med god grunn kan anta, skremte dronningen og nasjonen. De sendte ham derfor mange og svært verdifulle gaver, samt ambassadører, og det mens han beleiret Ptolemais. For dronningen Selene, den samme som også ble kalt *Kleopatra*, hersket da over Syria, og hun hadde overtalt innbyggerne til å ekskludere Tigranes. De jødiske ambassadørene gikk derfor inn for ham og ba ham innstendig om at han ikke ville avgjøre noe strengt angående deres dronning eller nasjon. Han roste dem for den respekten de viste ham på så lang avstand, og ga dem gode forhåpninger om hans gunst. Men så snart Ptolemais var tatt, kom nyheten til Tigranes om at Lucullus, i sin forfølgelse av Mithridates, ikke kunne nå ham, som hadde flyktet til Iberia, men herjet

Armenia; og beleiret byene. Da Tigranes fikk vite dette, vendte han hjem.

5 Etter dette, da dronningen var havnet i en farlig situasjon, bestemte Aristobulus seg for å forsøke å gripe makten. Så snek han seg i hemmelighet unna om natten, med bare én av sine tjenere, og dro til festningene der vennene hans, som var slike fra farens dager, hadde bodd. For siden han lenge hadde vært misfornøyd med morens oppførsel, var han nå enda mer redd for at hele familien deres skulle være under fariseernes makt ved hennes død. For han så brorens manglende evne, som skulle etterfølge i makten. Ingen var klar over hva han gjorde, bortsett fra hans kone, som han etterlot i Jerusalem med barna deres. Han kom først til Agaba, der Galestes, en av de mektige mennene som var nevnt før, var, og ble mottatt av ham. Da det ble dag, forsto dronningen at Aristobulus hadde flyktet, og en stund antok hun at hans avreise ikke var for å gjøre noen nyskapning. Men da budbringere kom etter hverandre med nyheten om at han hadde sikret seg førsteplassen, andreplassen og alle plassene, for så snart en hadde begynt, underkastet de seg ham alle, da var dronningen og nasjonen i den største uorden. For de var klar over at det ikke ville ta lang tid før Aristobulus ville være i stand til å etablere seg fast i regjeringen. Det de hovedsakelig var redde for, var at han ville straffe dem for den vanvittige behandlingen hans hus hadde blitt utsatt for. Så de bestemte seg for å ta hans kone og barn i varetekt og holde dem i festningen som lå over tempelet. Nå var det en stor forsamling av mennesker som kom til Aristobulus fra alle kanter, i en slik grad at han hadde en

slags kongelig oppslutning rundt seg. For på litt over femten dager fikk han tjueto sterke plasser, noe som ga ham muligheten til å samle en hær fra Libanon, Trakonitis og monarkene. For menn lar seg lett lede av et større antall, og de underkaster seg lett dem. Og dessuten antok de at ved å gi ham deres hjelp, da han ikke kunne forvente det, ville de, så vel som han selv, få fordelene som ville følge av at han var konge, fordi de hadde vært anledningen til at han vant riket. Nå gikk jødenes eldste, og Hyrkanos med dem, inn til dronningen; og ba om at «hun ville gi dem hennes følelser om den nåværende situasjonen. For Aristobulus var i praksis herre over nesten hele riket, ved å eie så mange festninger, og at det var absurd av dem å ta noen råd alene, uansett hvor syk hun var, mens hun levde, og at faren ville være over dem i løpet av kort tid.» Men hun «befalte dem å gjøre det de syntes var passende å gjøre: at de fortsatt hadde mange omstendigheter som talte til deres fordel: en nasjon med godt hjerte, en hær og penger i sine forskjellige skattkammer, for hun hadde liten bekymring for offentlige anliggender nå, da kroppens styrke allerede sviktet henne.»

6 Kort tid etter at hun hadde sagt dette til dem, døde hun; da hun hadde regjert i ni år; og hadde til sammen levd syttitre. Hun var en kvinne som ikke viste tegn til sitt kjønns svakhet. For hun var klok i sin ambisjon om å styre; og viste med sine gjerninger straks at hennes sinn var skikket til handling; og at menn noen ganger selv viser den lille forståelsen de har ved de hyppige feilene de gjør når det gjelder styresett. For hun foretrakk alltid nåtiden fremfor fremtiden; og foretrakk makten til et herskende

herredømme fremfor alt annet: og i sammenligning med det tok hun ikke hensyn til hva som var godt eller hva som var rett. Imidlertid brakte hun husets anliggender i en så uheldig tilstand at hun var årsaken til at den autoriteten ble tatt fra det, og det ikke lenge etterpå, som hun hadde oppnådd gjennom en lang rekke farer og ulykker; og dette av et ønske om det som ikke tilhører en kvinne: og alt ved en føyelighet i hennes følelser med de som viser ond vilje mot sin familie; og ved å la administrasjonen være blottet for en skikkelig støtte fra store menn. Og hennes ledelse, under hennes administrasjon, mens hun levde, var faktisk slik at palasset fylte med ulykker og uro etter hennes død. Men selv om dette hadde vært hennes måte å styre på, bevarte hun nasjonen i fred. Og dette er avslutningen på Alexandras anliggender.

[Slutten av den trettende boken.]

